

Paràgraf vuitè, on diu: «Treballadors amb cinquanta-cinc anys o més:»; ha de dir: «5è. Treballadors amb cinquanta-cinc anys o més:».

Paràgraf desè, on diu: «Quan el treballador contractat sigui perceptor de prestació contributiva per desocupació.»; ha de dir: «Quan el treballador contractat amb cinquanta-cinc anys o més sigui perceptor de prestació contributiva per desocupació.».

CAP DE L'ESTAT

20263 *LLEI ORGÀNICA 7/2006, de 21 de novembre, de protecció de la salut i de lluita contra el dopatge en l'esport. («BOE» 279, de 22-11-2006.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica. Sapiguen: que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

L'aprovació de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport, el títol VIII de la qual regula el control de les substàncies i els mètodes prohibits en l'esport i la seguretat de la pràctica esportiva, va suposar un punt de partida en l'establiment d'un marc de repressió del dopatge en l'esport, que va anar acompanyat d'una política activa en la provisió de mitjans materials i humans, recursos pressupostaris, infraestructures, procediments i normes que fins aleshores no tenia el nostre sistema esportiu.

L'aplicació i el desplegament de la Llei també va suposar l'entrada en funcionament de la Comissió Nacional Antidopatge, que ha desenvolupat des d'aleshores un paper central a l'hora d'elaborar i aplicar iniciatives en aquest àmbit i vetllar per la correcta aplicació de la normativa vigent.

Al llarg de la dècada passada, successives normes de caràcter reglamentari van anar regulant aspectes tan delicats i complexos com la realització de controls amb garanties, les condicions generals per a l'homologació i el funcionament de laboratoris públics i privats, el règim d'infraaccions i sancions, o la llista de substàncies i grups farmacològics prohibits i de mètodes no reglamentaris de dopatge en l'esport. Aquesta llista l'elabora el Consell Superior d'Esports (CSD), seguint les pautes de la vigent Convenció contra el dopatge en l'esport del Consell d'Europa i els principis establerts en el Codi mundial antidopatge, que han estat recollits en la Convenció internacional contra el dopatge en l'esport, aprovada en la 33a Conferència General de l'Organització de Nacions Unides per a l'Educació, la Ciència i la Cultura (UNESCO), celebrada a l'octubre de 2005. La llista és actualitzada amb periodicitat anual i es publica en el «Butlletí Oficial de l'Estat». Amb aquest conjunt normatiu, Espanya es va incorporar al grup de països que va disposar des de la dècada passada d'un sistema articulat de control i de repressió del dopatge.

La implicació creixent dels poders públics en la voluntat d'aconseguir un esport net de dopatge s'accentua a partir de l'impacte internacional que van tenir els positius detectats en els Jocs Olímpics de Seül, el 1988. Així, s'ha

de recordar que l'instrument jurídic en vigor de més abast per a la col·laboració intergovernamental i la cooperació internacional en la lluita contra el dopatge en l'esport continua sent el Conveni internacional, aprovat el 1989 pel Consell d'Europa, juntament amb un protocol addicional que, majorment, va avançar en l'harmonització de les polítiques públiques i els procediments antidopatge seguits pels 45 estats signants, en la seva majoria europeus, entre altres Espanya.

No obstant això, els primers passos per establir controls antidopatge en el nostre sistema esportiu es van fer a la dècada dels 60 del segle passat. L'adopció d'iniciatives en aquest terreny per part del Consell d'Europa i del Comitè Olímpic Internacional (COI) va impulsar la participació d'Espanya a la primera reunió del grup d'estudi especial sobre dopatge dels atletes, que es va celebrar el 1963 a proposta de l'organisme europeu. Com a conseqüència d'això, es va crear l'actual laboratori del CSD per al control del dopatge, que va començar a funcionar a finals d'aquesta dècada, molt poc temps després que iniciessin la seva activitat els primers laboratoris europeus de control del dopatge a París, Roma i Londres. Homologat internacionalment pel COI des de 1982, forma part de la xarxa internacional de 33 laboratoris de control del dopatge acreditats fins ara per l'Agència Mundial Antidopatge (AMA).

D'altra banda, el laboratori de l'Institut Municipal de Recerca Mèdica de Barcelona va obtenir l'homologació del COI el 1985 i també ha estat acreditat per l'AMA. A més, els dos laboratoris espanyols tenen l'acreditació de qualitat, segons la norma ISO 17025, que en certifica la idoneïtat i l'excel·lència tecnològica del personal, les instal·lacions, i també els protocols i procediments d'actuació. D'aquesta manera, Espanya és un dels tres països del món que disposa de dos laboratoris per al control del dopatge que estan acreditats internacionalment des de fa almenys 20 anys.

II

Tanmateix, és cert que les accions iniciades pel moviment esportiu i per alguns estats, per separat i cadascun en l'àmbit de les seves competències, es van mostrar insuficients, perquè l'articulació d'una adequada lluita contra el dopatge suposa la confluència de diverses mesures que corresponen, de manera diferenciada, als països i a les organitzacions del moviment esportiu internacional.

La celebració a Lausana, el 1999, a iniciativa del COI, de la Conferència Mundial sobre el Dopatge en l'Esport, va posar de manifest la necessitat d'aprofundir en la col·laboració entre poders públics i organitzacions esportives. Això va suposar un canvi de rumb en la forma d'abordar el problema del dopatge en l'esport, i es va posar l'accent en la necessitat de crear un organisme internacional independent que establís normes comunes per combatre el dopatge i coordinés els esforços de les organitzacions esportives i dels poders públics.

Aquell mateix any, es va acordar constituir i posar en funcionament l'AMA, en l'estructura i el finançament de la qual participen de manera equitativa el COI i els governs d'un gran nombre de països, entre altres Espanya, preocupats cada vegada més per l'auge del dopatge i la seva ràpida expansió més enllà de l'àmbit de l'alta competició esportiva.

L'AMA és una fundació de dret privat, regida per l'ordenament jurídic suís i amb seu central a la ciutat canadenca de Mont-real. El seu Consell està integrat a parts iguals per representants d'organitzacions governamentals, intergovernamentals i esportives. Aquesta estructura inusual és un reconeixement a la necessitat que els governs i les organitzacions, que conformen el sistema esportiu internacional, actuïn de comú acord en

la lluita contra el dopatge, perquè cap dels dos aconseguirà èxits significatius en aquest aspecte sense l'estreta col·laboració i cooperació de l'altre.

III

El 2003, l'AMA elabora el Codi mundial antidopatge i els estàndards internacionals de procediments que el complementen, que constitueixen un conjunt de regles i directrius de compliment obligatori per al moviment esportiu internacional. Aquestes activitats exigeixen l'elaboració de normes nacionals, simultàniament a l'avanç en una harmonització normativa internacional sobre aspectes clau per combatre el dopatge, com el funcionament de laboratoris amb criteris homologables, el règim d'exempcions per a l'ús de determinades substàncies amb finalitats terapèutiques, els procediments per efectuar els controls de dopatge, així com l'elaboració d'una llista harmonitzada de substàncies i mètodes prohibits, que sigui acceptada i respectada pel màxim nombre possible de països. La Comissió Nacional Antidopatge, com a organisme espanyol competent, ha acceptat l'adhesió del nostre país a les regles i directrius establertes en el Codi.

Certament, encara avui el Codi mundial antidopatge no té força vinculant en el dret internacional públic. Aquesta situació canviarà, previsiblement, en els pròxims mesos després de la recent aprovació i el procés de ratificació, actualment en curs, per part dels països signants, entre altres Espanya, de l'esmentada Convenció internacional contra el dopatge en l'esport de la UNESCO, que incorpora els principis del Codi mundial i fa possible l'harmonització de la normativa internacional sobre aquesta matèria. Per això, amb aquesta Llei es tracta, també, d'harmonitzar la normativa estatal de lluita contra el dopatge amb els principis que aquell Codi proclama i adequar-la, de la mateixa manera que han fet alguns països del nostre entorn, que han anat modificant i actualitzant les seves legislacions de manera diversa, però amb una finalitat principal: assolir la màxima eficàcia a combatre el dopatge en l'esport.

En aquest context, el règim innovador introduït al nostre país per la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport, actualitzada per la Llei 53/2002, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, ha permès afrontar els nous reptes del dopatge en l'esport d'acord amb els estàndards internacionals més exigents establerts pel COI i l'AMA, a més de modificar el funcionament de la Comissió Nacional Antidopatge als efectes d'agilitar-ne l'eficàcia i capacitat de resposta en la lluita contra el dopatge en l'esport. Així mateix, l'aprovació de la Llei 34/2002, d'11 de juliol, de serveis de la societat de la informació i del comerç electrònic va permetre l'establiment de controls en la venda de medicaments sense la corresponent autorització.

No obstant això, el règim actual de lluita contra el dopatge requereix reformes i actualitzacions, en compliment de l'article 43 de la nostra Constitució, que, després de reconèixer el dret a la protecció de la salut, assenyala que és competència dels poders públics organitzar i tutelar la salut pública a través de mesures preventives, i que també els correspon fomentar l'educació física i l'esport. Els poders públics obligats per aquest manament constitucional són tant l'Administració General de l'Estat com les comunitats autònomes i les corporacions locals, en els respectius àmbits de les seves competències exclusives. En el marc de les competències de l'Estat, incideixen en aquesta Llei diferents títols competencials. A més de la competència autoorganitzativa que correspon a l'Estat, així com aquella de què disposa sobre els interessos que afecten, inseparablement, l'esport espanyol en el seu conjunt, concorren en aquesta Llei diverses competències específiques, entre les quals s'han de destacar les relati-

ves a bases i coordinació general de la sanitat, legislació penal, Administració de justícia, seguretat pública, relacions internacionals o estadística per a fins estatals, totes derivades de l'article 149.1 de la Constitució.

IV

Aquesta Llei aspira a donar resposta a aquests objectius. Les seves línies centrals es poden resumir en dos enunciats: d'una part, actualitzar els mecanismes de control i de repressió del dopatge en l'àmbit de l'esport d'alta competició i, de l'altra, crear un marc sistemàtic i transversal de prevenció, control i repressió del dopatge en general, considerat com una amenaça social, com una xacra que posa en greu risc la salut, tant dels esportistes professionals com dels practicants habituals o ocasionals d'alguna activitat esportiva.

Partint d'aquestes dues línies centrals de regulació, algunes normes que aquesta Llei introdueix estan afectes a la reserva de llei orgànica, proclamada a l'article 81 de la nostra Constitució. Altres, menys substancials i que no afecten el contingut essencial dels drets fonamentals, troben un camí adequat de regulació en la llei ordinària.

L'opció legislativa engloba en una sola norma la regulació general i horitzontal a què es feia referència anteriorment i la que introdueix un tipus específic entre els delictes contra la salut pública, amb la qual cosa es completa el règim general de repressió penal contra el dopatge.

Les dues regulacions coadjuven, conjuntament, a la consecució del mateix fi i, formant un tot inseparable, raons de sistemàtica i de tècnica legislativa aconsellen el seu tractament en un sol text legislatiu que revesteix caràcter de llei orgànica. Tot això sense perjudici, és clar, que a través de la disposició final cinquena s'especifiquin els preceptes i les disposicions que tenen la consideració d'ordinaris, als efectes d'evitar la congelació del rang.

En el títol primer, les novetats que introdueix la Llei es poden sistematitzar en les que s'indiquen a continuació: un primer bloc de reformes afecta l'organització administrativa al servei del control del dopatge en l'esport; conserva un model semblant a l'actual, basat en el fet que l'exercici de la potestat disciplinària derivada del dopatge en l'àmbit de l'esport de competència estatal s'atribueix a les federacions esportives espanyoles, sota la tutela efectiva de l'Administració General de l'Estat, a través del CSD.

En relació amb aquesta organització administrativa i en el marc de la norma reguladora de les agències estatals, l'Agència Estatal Antidopatge (AEA), una vegada culminat el procés de la seva creació amb l'aprovació del seu Estatut, és l'organisme que ha d'assumir un important protagonisme en el desenvolupament de diversos aspectes relacionats amb una acció integral dels poders públics i de les organitzacions esportives a favor d'un esport sense dopatge.

D'una banda, l'AEA és el responsable material de la realització dels controls de dopatge que li siguin encomanats per les instàncies competents del CSD, i a aquest efecte pot disposar d'estructura pròpia o concertada per a la realització d'aquesta funció material. Així mateix, li correspon l'execució i l'impuls d'una política de recerca en matèria de prevenció, de control del dopatge i de protecció de la salut de l'esportista, que faciliti un coneixement actualitzat dels avenços científics i tecnològics en aquest àmbit, que permeti, per tant, abordar de manera rigorosa i eficient la lluita contra un fenomen complex, difícil i en constant evolució.

L'AEA es configura com una entitat de cooperació, de manera que el conjunt d'administracions públiques que tenen competències en matèria esportiva puguin disposar d'un marc comú d'actuació, i compartir recursos, infraestructures, experiències, avenços científics i iniciatives, destinats a eradicar el dopatge de l'esport, i sancio-

nar penalment els qui se'n lucren, facilitar l'aïllament i el rebuig d'una xacra social, l'ombra amenaçadora de la qual es projecta molt més enllà del que és estrictament esportiu.

L'òrgan de tutela del CSD per a l'exercici d'aquestes competències passa a denominar-se Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge. Aquest òrgan assumeix la major part de les competències que, fins en aquest moment, estaven repartides entre la Comissió Nacional Antidopatge i la Comissió Nacional per a la Protecció de la Salut de l'Esportista. D'aquesta manera, s'intenta facilitar a la nova organització nacional contra el dopatge una visió de conjunt, consubstancial al model que dissenyava aquesta Llei. En aquest, els principis de rebuig i tolerància zero cap al dopatge en l'esport tenen, bàsicament, un component de salut individual i de salut pública, però també una dimensió inequívoca de compromís amb els valors del joc net i la lliure competició entre iguals, considerats fonaments de l'esport actual.

Així mateix, el nou òrgan del CSD assumeix funcions de gran rellevància en matèria de protecció de la salut dels esportistes, tant pel que fa a l'esport professional d'alta competició com a la pràctica esportiva de base que, amb caràcter recreatiu i saludable, desenvolupen al nostre país milions de persones. Vincular molt estretament la lluita contra el dopatge a la protecció de la salut dels esportistes és una recomanació expressa de l'AMA i l'orientació seguida als països del nostre entorn quan han abordat recents reformes de les seves respectives legislacions contra el dopatge en l'esport.

La Llei consolida l'establiment de reconeixements mèdics d'aptitud per a la pràctica esportiva federada i introdueix la realització de controls de salut als esportistes que participen en competicions oficials. Abans de res, l'objectiu que es persegueix és assegurar les millors condicions possibles d'assistència mèdica integral als esportistes professionals, que desenvolupen la seva activitat en un marc tan exigent com és l'alta competició i establir, de manera gradual, pautes bàsiques d'atenció mèdica entre les persones que desenvolupen, habitualment, activitats físiques i esportives.

A partir d'aquest esquema general, la Llei arbitra fórmules de flexibilitat, com ara facilitar que les federacions esportives espanyoles estableixin convenis de col·laboració amb l'AEA, que els permeti una organització més eficient del sistema de controls de dopatge que són de la seva competència i l'estricta compliment de totes les seves responsabilitats i obligacions en aquest àmbit.

L'altre gran bloc de reformes, inclòs en aquest títol primer, implica una nova configuració de la potestat sancionadora en la matèria. Les novetats previstes són molt diverses. En primer terme, es garanteix el compliment del principi de reserva de llei, en tant que totes les infraccions i sancions, així com les causes modificatives de la responsabilitat es preveuen en la norma eludint la remissió reglamentària, en una matèria com la sancionadora, que pot ser certament complexa en termes constitucionals. Així mateix, es desenvolupa en aquest apartat una necessària harmonització de les nostres disposicions legals amb el que estableix sobre això el Codi mundial antidopatge i la Convenció internacional contra el dopatge en l'esport de la UNESCO. Aquesta mesura es completa amb l'increment i la redefinició dels tipus infractors i sancionadors, a més d'oferir una definició més exacta del conjunt d'obligacions i drets dels esportistes, però també del conjunt de professionals que intervenen des del seu entorn més pròxim.

Una de les novetats més importants de la Llei és la configuració de la potestat disciplinària en matèria de dopatge com una competència concurrent successiva, de manera que la competència inicial que correspon a les federacions esportives espanyoles es transfereixi, per incompliment del termini legalment previst, a la mateixa

Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge, que actua així com a òrgan disciplinari. D'aquesta manera, s'aconsegueix un efecte essencial, com és no demorar la tramitació i resolució dels expedients en matèria de dopatge.

Així mateix, es defineix un règim innovador de revisió de les sancions en la matèria, que intenta donar satisfacció al conjunt d'interessos que conviuen en l'àmbit esportiu, de manera que, sens detriment del dret de defensa ni del dret a la tutela efectiva, es busquin formes jurídiques diferents de les del règim revisor comú, als efectes d'aconseguir que la revisió no suposi més demora, que acabi perjudicant, greument, un valor d'importància decisiva: l'equitat de les regles i de les condicions de participació en la competició esportiva.

Amb aquesta finalitat, amb l'empara prevista a l'article 107 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, la Llei instaura un sistema de revisió administrativa especial que, amb la fórmula arbitral, substitueix el recurs administratiu clàssic. Aquesta fórmula arbitral descansa, des del punt de vista orgànic, en una secció específica del Comitè Espanyol de Disciplina Esportiva, òrgan que per la seva independència funcional compleix els requisits establerts a la Llei procedimental comuna.

El procediment previst per agilitar la revisió dels expedients administratius per dopatge es completa amb una prescripció essencial: la generalització del procediment abreujat i en instància única del coneixement en l'àmbit processal dels recursos contenciosos administratius que es puguin plantejar contra les resolucions que dicti aquell òrgan.

Aquest conjunt de mesures coadjuva a aconseguir una agilitació dels procediments i dels processos, cosa que possibilita que les resolucions dels expedients per dopatge tinguin un curs segur, àgil i senzill per a la seva revisió administrativa i jurisdiccional, que permeti compaginar el conjunt dels interessos en joc, sense minva de garanties i drets dels interessats en la seva revisió.

D'altra banda, directament relacionat amb el conjunt d'interessos en joc, la Llei preveu un règim molt detallat de confidencialitat en el tractament de la informació relativa al dopatge, amb l'objectiu d'aconseguir la identificació de les persones responsables de conèixer i tractar la informació, i de determinar responsabilitats en cas d'una custòdia incorrecta o inadequada d'una informació i unes dades estrictament confidencials. Es tracta, en síntesi, de garantir als esportistes que les sancions imposades es corresponguin, únicament, amb conductes tipificades i que no s'hi afegixi un efecte de publicitat que agreugi la seva situació de manera injusta i injustificable. En aquest punt, com en molts altres, la Llei intenta establir un marc de garanties molt exigent, d'acord amb el nostre ordenament jurídic sobre protecció de dades de caràcter personal, que preservi els drets a la intimitat, a l'honor i al bon nom dels esportistes fins que, efectivament, s'hagi acreditat la infracció.

El títol segon de la Llei es refereix a aspectes genèrics de control del dopatge en l'esport, ja sigui el de competició o el de mera recreació. S'inclouen un conjunt de mesures, com són la supervisió i revisió del contingut de les farmacioles mèdiques a les competicions esportives, la determinació del seguiment dels medicaments i productes susceptibles de causar dopatge en l'esport, amb la finalitat de conèixer en quin moment s'altera la cadena de distribució comercial, posant els mitjans per impedir que aquests mateixos productes o falsificacions aflorin en el mercat en condicions diferents de les que estableix la normativa vigent per a la seva dispensació, o la fixació d'estrictes condicions de comercialització i de control dels productes que poden causar dopatge en l'esport.

Per intentar assegurar el compliment de les mesures indicades s'arbitra, al títol tercer d'aquesta Llei, un àmbit de tutela penal de la salut pública en activitats relacionades amb el dopatge en l'esport. S'introdueix un nou article 361 bis en el Codi penal, amb la finalitat de castigar l'entorn de l'esportista i preservar la salut pública, greument amenaçada per la comercialització i dispensació sense control de productes que no tenen cap garantia i que són perjudicials per a la salut.

Amb l'establiment d'aquest nou il·lícit penal, es completa el disseny integral d'una política criminal contra el dopatge, iniciat el febrer de 2005 en donar llum verda el Consell de Ministres a la posada en marxa del Pla d'acció contra el dopatge en l'esport. Entre les 59 mesures aprovades, s'inclouïa la posada en marxa d'un grup operatiu d'intervenció, en el si de la Comissaria General de Policia Judicial, especialitzat en la persecució de les xarxes de dopatge, així com la creació per part de la Fiscalia General de l'Estat d'una unitat especialitzada en la persecució de delictes relacionats amb el dopatge en l'esport.

D'altra banda, s'estableix que el subministrament, la dispensació o la prescripció de substàncies susceptibles de produir dopatge és responsabilitat dels qui, segons l'ordenament, realitzen aquestes accions i que, en conseqüència, aquestes infraccions constitueixen també un greu menyscapte de la deontologia professional, que té sancions específiques en els seus respectius règims col·legials.

En últim terme, amb l'objectiu de fer efectiva la capacitat de recerca científica en aquest àmbit i de preservar la salut en l'esport, la Llei preveu, en el títol quart, la posada en marxa d'un sistema d'informació administrativa. Aquest té per objecte posar a disposició de les comunitats autònomes la informació disponible més rellevant i contrastada, de manera que cada comunitat autònoma pugui utilitzar aquestes dades, si així ho vol, en el desenvolupament de polítiques públiques per a la promoció d'un esport saludable i net de dopatge en l'exercici de les seves competències.

En aquest aspecte, la Llei també preveu la creació d'una targeta de salut de l'esportista, que permet acumular, de manera exhaustiva, confidencial i segura, d'acord amb la normativa vigent sobre protecció de dades de caràcter personal, un conjunt d'informacions rellevants sobre l'esportista, als efectes de realitzar un seguiment preventiu de l'evolució de la seva salut i dels seus paràmetres vitals més importants, més després d'una dedicació tan exigent com la imposada per l'alta competició a l'elit esportiva professional.

La regulació proposada, amb el reforçament de la tutela penal, la sistematització dels procediments disciplinaris, la determinació de les responsabilitats en la seva tramitació, l'aclariment del sistema d'infraccions i sancions en el seu conjunt, permet actualitzar la normativa preexistent, adequar el nostre règim sancionador al recollit a la Convenció internacional contra el dopatge en l'esport de la UNESCO i posar-ho en sintonia amb el dels països que, els últims anys, han reformat les seves polítiques per aconseguir més eficàcia en la repressió del dopatge en l'activitat esportiva.

La incidència, mitjançant les mesures de control i supervisió del títol segon, en l'àmbit de les actuacions que es puguin realitzar en relació amb l'activitat esportiva no competitiva constitueix, tanmateix, una novetat al nostre país. Es tracta de sistematitzar i adaptar a la lluita contra el dopatge en l'esport un conjunt de mesures de les quals ja disposen les autoritats en matèria de seguretat pública.

Pel que fa a la resta, les disposicions addicionals, transitòries, derogatòria i finals d'aquest text obeeixen a les finalitats que els són pròpies. Així, les disposicions transitòries recullen els principis clàssics del dret transitori i les finals s'orienten, en la seva majoria, a l'harmonització de

textos legals que permetin el coneixement i l'aplicació d'aquesta norma amb seguretat jurídica.

En síntesi, es tracta d'establir un conjunt de mesures, que es justifiquen per aconseguir els següents objectius: preservar la salut pública i individual en l'esport i l'adopció de mesures efectives contra un perill cert i contrastat, com és el dopatge, que les pot comprometre o afectar, fins al punt de posar seriosament en risc la vida mateixa dels esportistes, així com assegurar el joc net en la competició. El marc dissenyat compleix tots els requisits i les exigències establerts pel nostre ordenament constitucional en matèria de drets fonamentals i de repartiment competencial entre les administracions públiques, pels tractats internacionals signats i pendents de ratificar per Espanya en matèria de lluita contra el dopatge en l'esport, així com per les reglamentacions del COI i de les organitzacions esportives internacionals.

TÍTOL I

De la protecció de la salut i de la lluita contra el dopatge en l'esport

CAPÍTOL I

Àmbit de la Llei i organització

Article 1. *Definició de dopatge, àmbit d'aplicació i delimitació de competències en matèria de protecció de la salut i de lluita contra el dopatge en l'esport.*

1. Als efectes de la seva aplicació, es considera dopatge en l'esport l'incompliment o la infracció per part de les persones que, tot i estar obligades a complir la Llei, violen la normativa prevista en aquesta Llei, en particular, el que disposen els articles 13 i següents.

2. L'àmbit subjectiu d'aplicació d'aquesta Llei s'estén a esportistes amb llicència federativa estatal o amb llicència autonòmica homologada, en competicions esportives organitzades, promogudes o autoritzades per les federacions esportives espanyoles, en l'àmbit objectiu que estableix l'article 1.3.

3. L'àmbit objectiu d'aplicació d'aquesta Llei està determinat per les competicions esportives oficials, d'àmbit estatal, que organitzin entitats esportives en el marc de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport.

4. El que disposen els apartats anteriors s'entén sense perjudici de l'aplicació d'aquesta Llei a les activitats esportives internacionals que es duguin a terme a Espanya, en els termes que preveuen els articles 30 a 33 d'aquesta Llei.

5. De la mateixa manera, és aplicable a les persones que incideixin, per qualsevol mitjà, en la realització de l'activitat esportiva i que incompleixin alguna de les obligacions previstes en el títol segon i concordants d'aquesta Llei.

6. L'abast de les obligacions que incompleix cada persona pertanyent als grups anteriorment definits és l'establert en els preceptes que, respectivament, li siguin aplicables, de conformitat amb aquesta Llei.

7. Correspon al Consell Superior d'Esports, i sense perjudici de les competències que corresponen a les comunitats autònomes, promoure i impulsar la realització d'una política de prevenció, de control i de repressió de la utilització de productes, substàncies i mètodes no reglamentaris o prohibits en l'esport.

8. Així mateix i en el mateix àmbit de les competències de l'Administració General de l'Estat, correspon al Consell Superior d'Esports, en coordinació i col·laboració amb la resta d'òrgans competents de l'Administració

General de l'Estat, impulsar una política de lluita contra la utilització d'aquests productes, substàncies i mètodes en els altres àmbits de l'activitat esportiva. Amb aquesta finalitat, pot adoptar mesures que contribueixin a evitar-ne la comercialització, dispensació o utilització per qualsevol mitjà no previst en la normativa corresponent.

9. En l'àmbit de les seves competències, correspon a les comunitats autònomes promoure i impulsar la realització d'una política de prevenció, de control i de repressió de la utilització de productes, substàncies i mètodes no reglamentaris o prohibits en l'esport, i impulsar una política de lluita contra la utilització d'aquests productes, substàncies i mètodes en els altres àmbits de l'activitat esportiva.

10. El Consell Superior d'Esports i les comunitats autònomes han de promoure els mecanismes de cooperació per harmonitzar criteris d'aplicació de la normativa contra el dopatge, complir les obligacions internacionals assumides per Espanya i aconseguir la màxima coordinació possible de les actuacions en la matèria per part dels poders públics. Així mateix, ha de promoure mecanismes de col·laboració amb les federacions esportives espanyoles i internacionals, així com amb les organitzacions esportives professionals per al foment de pràctiques esportives saludables, capaces d'evitar tant els riscos que suposa el dopatge per a la salut dels esportistes, com el frau que comporta per a la bona fe dels consumidors de serveis esportius.

Article 2. *L'organització de l'Administració General de l'Estat per a la protecció de la salut i el control del dopatge en l'esport.*

1. Sense perjudici de les funcions que, en el Sistema Nacional de Salut, corresponen als poders públics per al compliment del dret a la protecció de la salut, les competències de l'Administració General de l'Estat en matèria de protecció de la salut i en el control i repressió del dopatge en l'esport les exerceixen el Consell Superior d'Esports, a través de la seva Presidència, i la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge, així com l'Agència Estatal Antidopatge, en els termes que preveuen aquesta Llei i el conjunt de normes que regulen, respectivament, el desenvolupament de les seves funcions i competències.

2. Per reglament, s'han de determinar les seves competències, entre les quals s'ha d'incloure, en tot cas, la d'instar el Comitè Espanyol de Disciplina Esportiva perquè actuï com a òrgan sancionador, d'acord amb el que disposa l'article 27.4 d'aquesta Llei.

3. Correspon a la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge la determinació dels controls que s'han de fer en el marc i l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei, el seguiment de l'actuació de les federacions esportives espanyoles en matèria de control i repressió del dopatge, així com la instrucció i resolució dels expedients disciplinaris en els casos que preveu l'article 27.3 d'aquesta Llei.

4. Correspon a l'Agència Estatal Antidopatge, sense perjudici de les competències de les comunitats autònomes, la realització de les activitats materials que se li encomanin en relació amb la prevenció i el control de la salut i del dopatge en l'esport, en el marc i l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei.

L'Agència Estatal Antidopatge es crea d'acord amb el que preveu la legislació reguladora de les agències estatals.

Article 3. *Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge.*

1. Per a l'exercici de les funcions que preveu l'apartat següent, es crea la Comissió de Control i Seguiment de la

Salut i el Dopatge, òrgan col·legiat adscrit al Consell Superior d'Esports, integrat per representants de l'Administració General de l'Estat, de les comunitats autònomes, federacions esportives espanyoles, lligues professionals, esportistes i per persones de reconegut prestigi en els àmbits científicotècnic, esportiu, mèdic i jurídic.

2. Són funcions de la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge:

2.1 En matèria de protecció de la salut:

a) Proposar als òrgans administratius competents accions preventives en matèria d'educació i informació sobre la salut i la pràctica esportiva, tant en competicions oficials com en proves de caràcter popular o recreatiu.

b) Informar sobre les condicions dels reconeixements mèdics d'aptitud per a la pràctica esportiva a què es refereix l'article 59 de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport, i també proposar els que s'han de fer en cada modalitat esportiva i indicar els estàndards que, respectivament, han de complir.

c) Informar periòdicament sobre els procediments de control de la salut dels esportistes que participen en competicions oficials d'àmbit estatal de les federacions esportives espanyoles.

d) Emetre informe sobre l'homologació de les proves i els protocols que integren els reconeixements mèdics d'aptitud per a la pràctica esportiva en competició, d'acord amb les exigències de les modalitats esportives i en l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei.

e) Proposar el nivell de les competicions oficials, d'àmbit estatal, en què és obligatori que l'esportista s'hagi sotmès al corresponent reconeixement mèdic d'aptitud.

f) Proposar a l'Administració General de l'Estat i a la resta de les administracions públiques l'adopció de les mesures i normatives que assegurin les millors condicions possibles d'assistència mèdica als esportistes en el marc de realització de la seva activitat, ja sigui de caràcter professional o recreatiu.

g) Realitzar propostes sobre els dispositius mínims d'assistència sanitària a les competicions o activitats esportives oficials que s'organitzin en el marc de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport.

h) Coordinar amb la normativa contra el dopatge les actuacions relatives a les mesures de protecció de la salut dels esportistes que participen en competicions oficials i proposar mesures per a un control i seguiment mèdic integral dels participants.

i) Ser informada dels controls de salut que puguin dur a terme a Espanya l'Agència Mundial Antidopatge o les federacions esportives internacionals a esportistes espanyols.

Quan les actuacions dutes a terme per aquests organismes afectin exclusivament competicions organitzades a les comunitats autònomes, la Comissió ha de traslladar a l'òrgan competent autonòmic la informació rebuda.

j) Qualsevol altra que, de naturalesa consultiva sobre matèria de salut en l'àmbit de l'esport i de l'activitat física, li puguin encomanar el Ministeri d'Educació i Ciència o un altre departament ministerial, i la Presidència del Consell Superior d'Esports.

2.2 En matèria de lluita contra el dopatge en l'esport:

a) Planificar i programar la distribució dels controls de dopatge que correspongui realitzar en l'àmbit de competències fixat per aquesta Llei.

b) Determinar les competicions esportives oficials, d'àmbit estatal, en les quals és obligatòria la realització de controls de dopatge, el nombre de controls que cal realitzar durant les competicions i fora d'aquestes en cada modalitat i especialitat esportiva, el tipus i la naturalesa o l'abast dels controls, i, si s'escau, els plans individualit-

zats que es considerin oportuns per raó de les peculiaritats de cada competició o activitat esportiva.

c) Fer el seguiment de l'actuació de les federacions esportives espanyoles en matèria de control i repressió del dopatge.

d) Determinar les condicions de realització dels controls quan, d'acord amb aquesta Llei, no correspongui a la respectiva federació esportiva espanyola.

e) Instruir i resoldre els expedients sancionadors als esportistes i altres titulars de llicències esportives, quan sigui procedent d'acord amb aquesta Llei.

f) Interposar una sol·licitud de revisió davant el Comitè Espanyol de Disciplina Esportiva, en els termes que preveu aquesta Llei, quan consideri que les decisions adoptades en matèria de dopatge pels òrgans disciplinaris de les federacions esportives espanyoles no s'ajusten a dret.

g) Ser informada dels controls fora de competició que l'Agència Mundial Antidopatge o qualsevol federació internacional vulgui fer a Espanya, als efectes de la coordinació dels controls i per evitar-ne la duplicació. Així mateix, aquestes entitats han d'informar la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge dels controls que realitzin en competició dins del territori espanyol, del seu abast i dels resultats. També ha de ser informada dels controls de salut que puguin realitzar aquestes mateixes entitats a Espanya.

Quan aquests controls els realitzin òrgans competents de les comunitats autònomes, aquests poden traslladar-los a la Comissió.

h) Instruir i resoldre els expedients d'autoritzacions d'ús terapèutic, segons el que estableixen els articles 7.4 i concordants d'aquesta Llei i les seves normes de desplegament.

i) Exercir qualsevol altra funció que, tot i ser competència del Consell Superior d'Esports, es refereixi a les matèries objecte de regulació en aquesta Llei i no estigui expressament atribuïda a un altre òrgan o entitat.

3. La composició i el règim de funcionament de la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge s'han de determinar per via reglamentària i, en tot cas, s'ha de preveure l'existència de dues subcomissions específiques que assumeixin la realització de les respectives funcions de protecció de la salut i de lluita contra el dopatge en l'esport.

Article 4. *Agència Estatal Antidopatge.*

1. L'Agència Estatal Antidopatge és l'organisme per mitjà del qual es realitzen les activitats materials de prevenció, control i recerca sobre la salut i el dopatge que afecten l'esport federat d'àmbit estatal.

2. En el marc del que disposa aquesta Llei, les funcions de l'Agència Estatal Antidopatge són les que determini l'Estatut pel qual es regeix aquesta d'acord amb aquesta Llei.

En tot cas, correspon a l'Agència Estatal Antidopatge la interposició de la sol·licitud de revisió davant el Comitè Espanyol de Disciplina Esportiva, en els termes que preveu aquesta Llei, quan consideri que les resolucions adoptades per la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge no s'ajusten a dret.

3. L'estructura orgànica i les funcions de l'Agència Estatal Antidopatge es determinen d'acord amb el que disposa la legislació reguladora de les agències estatals.

En tot cas, l'Agència Estatal Antidopatge té un òrgan de participació, coordinació i seguiment en el qual estan representats els òrgans i organismes competents en matèria d'esport i salut de les comunitats autònomes.

4. Per a la realització de les funcions que li atribueixi el seu Estatut, l'Agència Estatal Antidopatge pot formalitzar convenis o concerts amb qualsevol entitats públiques

o privades, de conformitat amb el que estableix la legislació de contractes de les administracions públiques.

5. Sense perjudici de les especificacions que conté aquest precepte, l'Agència Estatal Antidopatge està subjecta al règim jurídic d'organització i de funcionament que preveu la legislació reguladora de les agències estatals.

6. En el cas que hi hagi agències antidopatge en l'àmbit de les comunitats autònomes, s'ha de constituir al si de l'Agència Estatal Antidopatge un òrgan de participació d'aquestes per a la informació, el debat i la cooperació respecte a les polítiques públiques de l'Estat en matèria de dopatge.

CAPÍTOL II

De l'obligació de sotmetre's a controls de dopatge i sobre l'abast i les garanties que han de complir

SECCIÓ 1a DELS OBLIGATS AL CONTROL

Article 5. *De l'obligació de sotmetre's als controls de dopatge.*

1. Tots els esportistes amb llicència per participar en competicions oficials, d'àmbit estatal, tenen l'obligació de sotmetre's, en competició i fora de competició, als controls que determini la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge.

Els controls fora de competició es poden fer per sorpresa o amb citació prèvia. En el primer cas, l'obligació a què es refereix aquest article inclou la submissió als controls i, en el segon, l'obligació de comparèixer i la submissió als controls. Els termes de les dues modalitats s'han de determinar, per reglament, procurant una ponderació adequada dels drets dels esportistes i les necessitats materials per a una realització efectiva de controls fora de competició.

2. L'obligació de sotmetre's als controls inclou, igualment, els esportistes que hagin estat suspesos en la seva llicència esportiva per haver incorregut en una infracció de dopatge mentre estiguin complint la sanció i, en tot cas, amb caràcter previ a la rehabilitació de la llicència esportiva.

La Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge pot estendre aquesta obligació als esportistes que, tot i tenir llicència i no haver-la renovat en el termini establert, hi hagi presumpció raonable que no han abandonat la pràctica esportiva i poden estar intentant eludir la realització de controls de dopatge fora de competició fins a la renovació de la llicència.

3. Per a la realització i la màxima eficàcia possible dels controls a què es refereix l'apartat primer, els esportistes, equips, entrenadors i directius han de proporcionar, en els termes que s'estableixi per reglament, les dades que permetin la localització habitual dels esportistes, de manera que es puguin dur a terme, materialment, els controls de dopatge.

4. Els esportistes, entrenadors, metges i altre personal sanitari, així com els directius de clubs i organitzacions esportives i les altres persones de l'entorn de l'esportista han d'indicar, en el moment de passar els controls de dopatge, els tractaments mèdics a què estiguin sotmesos, els responsables d'aquests tractaments i el seu abast, llevat que els esportistes neguin expressament l'autorització per a aquesta indicació.

5. Els controls per als quals hagin estat citats, els realitzats i els seus resultats s'han d'incloure en una base de dades centralitzada que s'ha de regular per reglament d'acord amb la normativa de protecció de dades vigent. L'accés per part de l'esportista està garantit i també, d'acord amb la normativa vigent, als professionals sanitaris als quals autoritzi l'esportista. L'esportista pot sol·licitar

que les dades incorporades a la base de dades es puguin incloure a la seva pròpia targeta de salut.

6. Poden ser sotmesos a control els esportistes amb llicència no espanyola que participin en competicions estatals o internacionals que se celebrin en l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei. La tramitació dels expedients disciplinaris que en puguin derivar s'ha de fer tal com estableixi la normativa internacional corresponent. Així mateix, poden ser sotmesos a controls fora de competició quan estiguin entrenant a Espanya, a instància de la federació o l'organisme internacional competent.

En qualsevol cas, els resultats dels controls de dopatge efectuats s'han de traslladar a la federació esportiva internacional corresponent i a l'Agència Mundial Antidopatge.

Article 6. *De les garanties en els controls i dels seus efectes legals.*

1. Els controls a què es refereix l'article anterior s'han de fer sempre sota la responsabilitat d'un metge, auxiliat per personal sanitari, habilitats pel Consell Superior d'Esports per a l'exercici d'aquesta funció de salvaguarda de l'activitat esportiva. L'òrgan competent per atorgar l'habilitació és el que determini l'estructura orgànica del Consell Superior d'Esports.

El Consell Superior d'Esports i els òrgans competents de les comunitats autònomes poden desenvolupar, en el marc d'un conveni específic, un sistema de reconeixement mutu d'habilitacions.

2. Els controls de dopatge fora de competició i els controls de salut que no es justifiquin per causes mèdiques no es poden realitzar durant una franja horària que s'ha de determinar per reglament i que ha d'incloure, en tot cas, les hores habitualment destinades al descans nocturn. Durant aquestes hores no es pot fer en el territori espanyol cap control de dopatge, amb independència que aquest hagi estat ordenat per una autoritat administrativa, federació esportiva o organisme internacional.

La negativa d'un esportista a ser sotmès a controls de dopatge durant aquesta franja horària no produeix cap responsabilitat.

La Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge ha de vetllar en l'exercici de les seves funcions, que es detallen a l'article 3, apartat 2 d'aquesta Llei, perquè les condicions de realització dels controls de dopatge que preveu aquesta Llei, amb independència de qui les ordeni, respectin sempre aquestes limitacions horàries.

3. Els esportistes han de ser informats en el moment de rebre la notificació del control i, si s'escau, en iniciar-se la recollida de la mostra, dels drets i les obligacions que els assisteixen en relació amb el control esmentat, dels tràmits essencials del procediment i de les seves principals conseqüències, del tractament i la cessió de les dades que preveu aquesta Llei, així com de la possibilitat d'exercir els drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició, que estableix la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal.

Entre aquests drets s'ha d'incloure el de no sotmetre's a la prova, sense perjudici del que disposa l'apartat següent i del que estableix l'article 14.1.c) d'aquesta Llei. El Consell Superior d'Esports ha d'establir un model normalitzat d'informació per a la recollida de les mostres en la realització dels controls de dopatge.

4. Als efectes dels procediments disciplinaris en matèria de dopatge, la negativa, sense causa justa, a sotmetre's als controls, una vegada documentada, constitueix una prova suficient als efectes de reprimir la conducta de l'esportista. S'entén per causa justa la impossibilitat d'acudir-hi, com a conseqüència acreditada de lesió o quan la subjecció al control, degudament acreditada, posi en greu risc la salut de l'esportista.

5. El document que acrediti la negativa a què es refereix l'apartat anterior, realitzada pel metge o personal sanitari habilitat, gaudeix de la presumpció de veracitat de l'article 137.3 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

Article 7. *Obligacions accessòries.*

1. Els clubs, organitzacions, grups i altres entitats esportives a què es refereix el títol III de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport, o que participin en activitats o competicions esportives organitzades en el marc de l'esmentada Llei, estan obligats a portar un llibre, degudament registrat a l'Agència Estatal Antidopatge i del qual hi hagi garantia de la seva integritat, on han de fer constar els tractaments mèdics i sanitaris que hagin prescrit als esportistes sota la seva direcció, sempre que aquests n'autoritzin la inscripció.

Els esportistes tenen dret a sol·licitar, en el moment de la inscripció en el llibre, que se'ls lliuri una còpia de l'assentament o que la dada en qüestió sigui incorporada a la seva targeta de salut.

Les associacions esportives a què es refereix el títol III de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport, estan obligades a portar un llibre, degudament registrat a l'Agència Estatal Antidopatge i del qual hi hagi garantia de la seva integritat, on s'han de fer constar els tractaments mèdics i sanitaris que hagin prescrit als esportistes sota la seva direcció, sempre que aquests n'autoritzin la inscripció. El llibre registre té la consideració de document sanitari als efectes de custòdia i protecció de dades.

L'Agència Estatal Antidopatge pot complementar o substituir el llibre registre per procediments centralitzats de base de dades amb utilització de les noves tecnologies de la informació i identificació electrònica, com la signatura digital i els sistemes d'història electrònica única i centralitzada.

Els esportistes tenen dret a sol·licitar, en el moment de la inscripció en el llibre, que se'ls lliuri una còpia de l'assentament, en què consti degudament identificat el facultatiu o professional sanitari que, sota la seva direcció, ha prescrit o realitzat el tractament mèdic o sanitari i s'hi ha de fer constar la signatura i el segell, si s'escau, del professional responsable de l'atenció sanitària.

En el llibre registre, cada actuació sanitària ha de ser ratificada per la signatura de l'esportista com a garantia que s'ha dut a terme aquesta actuació i n'ha autoritzat l'assentament en el llibre registre.

Qualsevol procediment mèdic, terapèutic o sanitari que s'hagi de prescriure o aplicar a un esportista i que es consideri dopatge, o fins i tot que s'administri amb finalitat mèdica i amb la deguda autorització terapèutica, ha de seguir un procediment de consentiment informat que s'ha de regular per reglament i del qual s'ha de guardar una còpia en el llibre registre.

2. Aquesta obligació afecta les federacions esportives espanyoles si els esportistes estan sota la seva responsabilitat en el marc de les seleccions esportives.

3. En els esports individuals, aquesta obligació recau sobre l'esportista o sobre la corresponent federació espanyola en la forma en què indica l'apartat anterior.

4. Les autoritzacions d'ús terapèutic que s'expedeixin segons la normativa vigent, així com les documentacions complementàries corresponents, han de quedar en custòdia de l'Agència Estatal Antidopatge.

En cas que s'hagi expedit una autorització per part d'un organisme internacional a un esportista amb llicència federativa per participar en competicions d'àmbit estatal, l'esportista o la persona que es designi per a això està obligat a remetre'n una còpia a l'Agència Estatal Antido-

patge per al seu registre, des de l'inici de la seva validesa.

Els òrgans disciplinaris esportius no poden considerar vàlides les autoritzacions d'ús terapèutic que no estiguin degudament registrades a l'Agència Estatal Antidopatge.

L'Agència ha de coordinar la informació amb l'Agència Mundial Antidopatge i especialment pel que fa a les autoritzacions d'ús terapèutic.

5. El tractament i la cessió de les dades de caràcter personal a què es refereixen els apartats anteriors s'ha d'ajustar, íntegrament, a les disposicions que estableix la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal.

SECCIÓ 2a DELS CONTROLS I DE LA RESPONSABILITAT DE LA SEVA REALITZACIÓ

Article 8. *Del tipus de controls que es poden fer.*

1. Controls de dopatge.

Als efectes d'aquesta Llei, es consideren controls de dopatge el conjunt d'activitats materials realitzades per metges i personal sanitari habilitats, per l'Agència Estatal Antidopatge i per un laboratori d'anàlisi, degudament homologat i autoritzat, amb la finalitat de comprovar la presència o no d'alguna substància prohibida susceptible de produir dopatge o de la utilització d'un mètode no reglamentari, detectats mitjançant procediments estandaritzats en una mostra extreta a aquest efecte. En tot cas, els controls de dopatge han d'incloure les activitats de planificació per a la seva realització amb garanties, la selecció dels esportistes als quals s'han d'efectuar els controls, les modalitats, recollides i manipulació de mostres, les anàlisis de laboratori, així com la gestió i custòdia dels resultats obtinguts.

2. Controls i altres activitats de protecció de la salut.

S'entén per controls i activitats de protecció de la salut, als efectes d'aquesta Llei, el conjunt d'actuacions que la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge considerin necessàries en execució de les funcions que estableix l'article 3 d'aquesta Llei per millorar, controlar i prevenir els efectes contraris a la salut que pugui produir l'activitat esportiva.

Per a l'exercici d'aquestes funcions, s'han de tenir en compte les característiques peculiars de les diferents modalitats o especialitats esportives.

A aquests efectes, la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge pot ordenar la realització de les actuacions que preveu l'article 3 d'aquesta Llei, en les modalitats o especialitats esportives en què ho consideri necessari per les seves peculiars característiques.

Així mateix, la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge ha de determinar, en els termes que estableixin les normes de desplegament reglamentari d'aquesta Llei, els casos en què sigui procedent la suspensió de la llicència esportiva a un esportista per raons de salut.

Per reglament, s'han de determinar les condicions i característiques que han de tenir les actuacions de protecció de la salut als esportistes.

3. Inspecció i control de farmacioles.

Article 9. *Planificació dels controls.*

1. La Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge ha de determinar, de conformitat amb el que indica l'article anterior, els controls de dopatge, els controls de salut i altres actuacions en matèria de protecció de la salut, que han de fer les entitats a què es refereix l'article 11 d'aquesta Llei.

2. Sense perjudici d'això, la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge, en funció de les característiques de cada esport i de la planificació que s'estableixi sobre això, pot sotmetre els esportistes a controls fora de competició, especialment quan integrin o hagin d'integrar les seleccions esportives espanyoles o els equips olímpics. Aquests controls tenen la consideració d'addicionals respecte als que puguin establir les federacions esportives.

3. En la realització dels controls i proves s'ha de procurar que es portin a terme amb ple respecte als drets fonamentals de la persona, a la protecció de les seves dades personals i a les millores pràctiques per a la realització d'aquestes activitats.

Article 10. *Persones responsables.*

Incorren en les responsabilitats que es dedueixen de l'aplicació d'aquesta Llei els esportistes a què es refereix l'article 1 d'aquesta Llei, i també els professionals que col·laborin en la seva atenció.

Article 11. *De la competència per a la realització dels controls.*

1. Amb caràcter general, i sense perjudici del que indica l'article 9.2 d'aquesta Llei, correspon a les federacions esportives espanyoles la realització de les actuacions necessàries per portar a terme els controls que determini la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge.

Quan la insuficiència de mitjans o l'estructura de la mateixa federació ho justifiqui, aquesta pot sol·licitar, mitjançant la subscripció del corresponent conveni de col·laboració, que aquesta funció la dugui a terme, íntegrament, l'Agència Estatal Antidopatge.

2. En els controls de dopatge, efectuats en competició o fora de competició, als esportistes amb llicència federativa per participar en competicions oficials d'àmbit estatal, les anàlisis destinades a la detecció de substàncies i mètodes prohibits en l'esport s'han de fer en laboratoris amb acreditació internacional de l'Agència Mundial Antidopatge i aprovats o homologats per l'Estat.

3. Així mateix, tenen efecte en els procediments administratius que es tramitin a Espanya les anàlisis realitzades pels laboratoris acreditats per l'Agència Mundial Antidopatge, sempre que compleixin les determinacions d'aquesta Llei i que estiguin dins les previstes a la lletra g) de l'apartat 2.2 de l'article 3 d'aquesta Llei.

4. En les competicions oficials de caràcter professional, el conveni de coordinació entre la federació esportiva espanyola i la lliga professional corresponent ha de determinar la forma, les condicions de realització i de finançament dels controls, la responsabilitat final i disciplinària dels quals correspon, únicament, a la respectiva federació esportiva, per raó de la seva consideració de potestat pública legalment delegada. Si no hi ha acord, el finançament dels controls que ordeni la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge s'ha de fer a parts iguals entre les dues institucions.

Article 12. *Publicitat de la llista de substàncies susceptibles de produir dopatge i de mètodes prohibits en l'esport.*

En el marc dels compromisos i les obligacions internacionals assumits per Espanya, i en particular en el marc de la Convenció Antidopatge de la UNESCO, el Consell Superior d'Esports ha de publicar en el «Butlletí Oficial de l'Estat», mitjançant resolució de la Presidència, la llista de substàncies i mètodes prohibits en l'esport. Aquesta

publicació ha de tenir caràcter periòdic i s'ha de produir, en tot cas, quan s'hi introdueixin canvis.

El Consell Superior d'Esports ha d'establir formes addicionals d'informació i de consulta de la llista de substàncies i mètodes prohibits mitjançant la seva inserció en pàgines digitals d'institucions i d'entitats relacionades amb l'esport, així com per qualsevol altre mitjà i suport que en faciliti el coneixement, la difusió i l'accessibilitat.

CAPÍTOL III

Del règim sancionador en matèria de dopatge en l'esport

SECCIÓ 1a DE LA RESPONSABILITAT EN MATÈRIA DE DOPATGE EN L'ESPORT

Article 13. Responsabilitat de l'esportista i el seu entorn.

1. Els esportistes s'han d'assegurar que cap substància prohibida s'introdueixi en el seu organisme, i en són responsables en qualsevol cas quan es detecti la seva presència en el seu organisme.

L'abast de la responsabilitat és el que determina el règim disciplinari que estableix l'article següent i, específicament, el règim de graduació de la responsabilitat que preveu l'article 19 d'aquesta Llei.

2. L'incompliment d'aquesta obligació dona lloc a l'exigència de responsabilitats i a l'adopció de les corresponents mesures disciplinàries, de conformitat i amb l'abast previst en els convenis internacionals ratificats per Espanya i en els articles 15 i concordants d'aquesta Llei.

3. Els esportistes, els seus entrenadors federatius o personals, directius, així com els clubs i equips esportius als quals estigui adscrit l'esportista, responen de l'incompliment de les obligacions imposades en matèria de localització habitual dels esportistes.

4. Els esportistes, els seus entrenadors, metges o personal sanitari, directius, dirigents, així com els clubs i equips esportius, i altres persones de l'entorn de l'esportista responen per l'incompliment de les disposicions que regulen l'obligació de facilitar als òrgans competents informació sobre les malalties de l'esportista, tractaments mèdics a què estigui sotmès, abast i responsable del tractament, quan aquell hagi autoritzat la utilització d'aquestes dades.

De la mateixa manera, responen per l'incompliment o infracció dels requisits establerts per a l'obtenció de les autoritzacions d'ús terapèutic.

Article 14. Tipificació d'infraccions.

1. Als efectes d'aquesta Llei, es consideren infraccions molt greus:

a) l'incompliment de les obligacions a què fa referència l'article 13.1 d'aquesta Llei, que doni lloc a la detecció de la presència d'una substància prohibida, o dels seus metabòlits o marcadors, en les mostres físiques d'un esportista;

b) la utilització, l'ús o el consum de substàncies o mètodes prohibits o no autoritzats en l'esport;

c) la resistència o negativa, sense causa justa, a sotmetre's als controls de dopatge, dins i fora de la competició, quan siguin exigits o requerits pels òrgans o les persones competents; així com l'obstrucció, no atenció, dilació indeguda, ocultació i altres conductes que, per acció o omissió, impedeixin, pertorbin o no permetin atendre els requeriments formulats per òrgans o persones competents per a la recollida de mostres o per a la realització d'actuacions en els procediments de control i repressió del dopatge;

d) l'incompliment reiterat de les obligacions a què fa referència l'article 13.3 d'aquesta Llei i dels requisits relatius a la localització i disponibilitat dels esportistes per a la realització de controls fora de competició;

e) l'incompliment de les obligacions relatives a la informació sobre tractaments mèdics i obtenció d'autoritzacions per a l'ús terapèutic a què fa referència l'article 13.4 d'aquesta Llei, així com la vulneració del que disposa l'article 37 d'aquesta Llei;

f) l'alteració, falsificació o manipulació de qualsevol element dels procediments de control i de repressió del dopatge;

g) la possessió de substàncies o la utilització de mètodes prohibits o no autoritzats en l'esport, quan no hi hagi una autorització d'ús terapèutic o mèdic per a la seva administració o dispensació, o quan el volum o la quantitat de les substàncies, estris o mètodes sigui injustificadament elevat o desproporcionat per a la seva administració o aplicació amb finalitats mèdiques o terapèutiques;

h) l'administració, dispensa, oferiment, facilitació o subministrament als esportistes de substàncies o la utilització de mètodes no reglamentaris o prohibits en la pràctica esportiva;

i) la promoció, incitació, contribució, instigació o facilitació de les condicions per a la utilització de substàncies o mètodes prohibits o no reglamentaris, o qualsevol altra activitat que encoratgi els esportistes perquè utilitzin productes o realitzin conductes no permeses per les normes de control de dopatge o que tinguin com a objecte posar a disposició dels esportistes substàncies o mètodes prohibits o no autoritzats en l'esport;

j) la col·laboració o participació, per acció o omissió, en la posada en pràctica dels mètodes no reglamentaris o en qualsevol altra conducta que vulneri la normativa contra el dopatge.

2. Es consideren infraccions greus:

a) l'incompliment de les obligacions a què fa referència l'article 13.3 d'aquesta Llei i la vulneració dels requisits relatius a la localització i disponibilitat dels esportistes per a la realització de controls fora de competició, llevat que es cometin de manera reiterada, cas en què es consideren infraccions molt greus;

b) les conductes descrites a les lletres a), b), e) i g) de l'apartat anterior, quan afectin o tinguin com per objecte substàncies o mètodes identificats en el corresponent instrument jurídic com de menys gravetat, llevat que es cometin de manera reiterada, cas en què es consideren infraccions molt greus;

c) la contractació, adjudicació, assignació o encàrrec de la realització material d'activitats sanitàries a persones o entitats que no tinguin la llicència federativa, o la tinguin suspesa, o l'habilitació equivalent, quan aquest requisit sigui exigible per a la realització d'aquestes activitats; així com la realització material de les esmentades activitats sense disposar de llicència federativa o habilitació equivalent o estant suspesa la que s'hagi obtingut.

Article 15. Sancions als esportistes.

1. Per la comissió de les infraccions molt greus previstes a les lletres a), b), c), d), e), f), g) i j) de l'apartat primer de l'article 14, s'imposen les sancions de suspensió o privació de llicència federativa per un període de dos a quatre anys i, si s'escau, una multa de 3.001 a 12.000 euros. Si aquestes conductes es cometin per segona vegada, la sanció consisteix en la privació de llicència federativa a perpetuïtat i, si s'escau, la corresponent sanció pecuniària, d'acord amb el que disposa l'apartat tercer de l'article 19 d'aquesta Llei.

2. Per la comissió de les infraccions molt greus previstes a les lletres h) i i) de l'apartat primer de l'article 14, s'imposen les sancions de suspensió o privació de llicèn-

cia federativa per un període de quatre a sis anys i, si s'escau, una multa de 3.001 a 12.000 euros. Si es comet una segona infracció, la sanció consisteix en la privació de llicència federativa a perpetuïtat i, si s'escau, la corresponent sanció pecuniària, d'acord amb el que disposa l'apartat tercer de l'article 19 d'aquesta Llei.

3. Per la comissió de les infraccions greus previstes a l'apartat segon de l'article 14 d'aquesta Llei, s'imposa la sanció de suspensió o privació de llicència federativa per un període de tres mesos a dos anys i, si s'escau, una multa de 1.500 a 3.000 euros. Si s'incorre per segona vegada en algun dels il·lícits abans esmentats, la conducta es qualifica d'infracció molt greu i dona lloc a l'aplicació de les sancions de suspensió o privació de llicència federativa per un període de dos a quatre anys i, si s'escau, una multa de 3.001 a 12.000 euros. Si es comet una tercera infracció, la sanció consisteix en la privació de llicència federativa a perpetuïtat i, si s'escau, la corresponent sanció pecuniària, d'acord amb el que disposa l'apartat tercer de l'article 19 d'aquesta Llei.

Article 16. Sancions als clubs i equips esportius.

1. Per la comissió de les infraccions molt greus previstes a l'apartat primer de l'article 14 d'aquesta Llei, s'imposen les sancions de multa de 6.001 a 24.000 euros i, si s'escau, pèrdua de punts o llocs en la classificació o descens de categoria o divisió. Si en aquestes conductes hi està involucrat un menor d'edat, o en cas de reincidència, la sanció pecuniària únicament pot tenir caràcter accessori i se sanciona amb una multa de 24.001 a 50.000 euros.

2. Per la comissió de les infraccions greus previstes a les lletres a), b) i c) de l'apartat segon de l'article 14 d'aquesta Llei, s'imposa la sanció de multa de 1.500 a 6.000 euros. Si s'incorre per segona vegada en algun dels il·lícits abans esmentats, la conducta es qualifica d'infracció molt greu i dona lloc a l'aplicació de les sancions de multa de 6.001 a 24.000 euros i, si s'escau, pèrdua de punts o llocs en la classificació o descens de categoria o divisió. Si es comet una tercera infracció, la sanció pecuniària únicament pot tenir caràcter accessori i se sanciona amb una multa de 24.001 a 50.000 euros.

Article 17. Sancions a tècnics, jutges, àrbitres, altres persones amb llicència esportiva, directius, dirigents o personal de federacions esportives espanyoles, de lligues professionals, d'entitats organitzadores de competicions esportives de caràcter oficial, clubs o equips esportius.

1. Per la comissió de les infraccions molt greus previstes a les lletres b), c), d), e), f), g) i j) de l'apartat primer de l'article 14 d'aquesta Llei, s'imposen les sancions d'inhabilitació temporal per a l'exercici de càrrecs esportius o privació o suspensió de llicència esportiva o habilitació equivalent durant un període de dos a quatre anys i, si s'escau, una multa de 3.001 a 12.000 euros. Si en aquestes conductes hi està involucrat un menor d'edat, o si es cometen per segona vegada, la sanció consisteix en la inhabilitació per a l'exercici de càrrecs esportius o privació o suspensió de llicència esportiva o habilitació equivalent a perpetuïtat i, si s'escau, la corresponent sanció pecuniària d'acord amb el que disposa l'apartat tercer de l'article 19 d'aquesta Llei.

2. Per la comissió de les infraccions molt greus previstes a les lletres h) i i) de l'apartat primer de l'article 14 d'aquesta Llei, s'imposen les sancions d'inhabilitació per al desenvolupament de càrrecs esportius o privació o suspensió de llicència esportiva o habilitació equivalent durant un període de quatre a sis anys i, si s'escau, una multa de 3.001 a 12.000 euros. Si en aquestes conductes

hi està involucrat un menor d'edat, o si es cometen per segona vegada, la sanció consisteix en la inhabilitació per a l'exercici de càrrecs esportius o privació o suspensió de llicència esportiva o habilitació equivalent a perpetuïtat i, si s'escau, la corresponent sanció pecuniària, d'acord amb el que disposa l'apartat tercer de l'article 19 d'aquesta Llei.

3. Per la comissió de les infraccions greus que preveuen les lletres a), b) i c) de l'apartat segon de l'article 14, s'imposa la sanció de suspensió o privació de llicència federativa per un període de tres mesos a dos anys i, si s'escau, una multa de 1.500 a 3.000 euros. Si s'incorre per segona vegada en algun dels il·lícits abans esmentats, la conducta es qualifica d'infracció molt greu i dona lloc a l'aplicació de les sancions d'inhabilitació per a l'exercici de càrrecs esportius o privació o suspensió de llicència esportiva o habilitació equivalent per un període de dos a quatre anys i, si s'escau, una multa de 3.001 a 12.000 euros. Si es comet una tercera infracció, la sanció consisteix en la inhabilitació per a l'exercici de càrrecs esportius o privació o suspensió de llicència esportiva o habilitació equivalent a perpetuïtat i, si s'escau, la corresponent sanció pecuniària, d'acord amb el que disposa l'apartat tercer de l'article 19 d'aquesta Llei.

4. Les persones físiques o jurídiques que realitzin les conductes tipificades com a infraccions en aquesta secció, sense disposar de llicència federativa o d'habilitació equivalent, però prestant serveis o actuant per compte de federacions esportives espanyoles, lligues professionals o entitats organitzadores de competicions esportives de caràcter oficial per delegació de les anteriors, o les persones o entitats integrades dins de les esmentades organitzacions no poden obtenir llicència esportiva o habilitació equivalent, ni exercir els drets derivats de la llicència esportiva per un període equivalent a la durada de les sancions d'inhabilitació per a l'exercici de càrrecs esportius, privació o suspensió de llicència esportiva o habilitació equivalent.

Aquestes conductes es consideren infracció de la bona fe contractual als efectes de l'article 54.2.d) del Reial decret legislatiu 1/1995, de 24 de març, pel qual s'aprova el text refós de l'Estatut dels treballadors.

Les federacions esportives espanyoles, lligues professionals i entitats organitzadores de competicions esportives de caràcter oficial han d'adaptar la seva normativa per incloure aquestes previsions, que són compatibles amb la responsabilitat civil que en cada cas sigui procedent i amb la depuració de les responsabilitats que siguin exigibles en virtut del que disposen l'article 13 d'aquesta Llei i els apartats anteriors d'aquesta disposició.

Article 18. Sancions als metges i altre personal sanitari de clubs o equips.

1. Els metges d'equip i altre personal que duguin a terme funcions sanitàries sota llicència esportiva o habilitació equivalent i que incorrin en alguna de les conductes que preveuen les lletres c), e), f), g) i j) de l'apartat primer de l'article 14 d'aquesta Llei han de ser sancionats amb privació o suspensió de llicència federativa durant un període de dos a quatre anys i una multa econòmica de 6.001 a 24.000 euros. Si en aquestes conductes hi està involucrat un menor d'edat, o si es cometen per segona vegada, la sanció consisteix en la privació de llicència federativa a perpetuïtat i, si s'escau, la corresponent sanció pecuniària, d'acord amb el que disposa l'apartat tercer de l'article 19 d'aquesta Llei.

2. Els metges d'equip i altre personal que exerceixin funcions sanitàries amb la llicència esportiva o habilitació equivalent i que incorrin en alguna de les conductes que preveuen les lletres h) i i) de l'apartat primer de l'article 14 d'aquesta Llei han de ser sancionats amb privació o sus-

pensió de llicència federativa durant un període de quatre a sis anys i una multa econòmica de 3.001 a 12.000 euros. Si en aquestes conductes hi està involucrat un menor d'edat, o si es cometen per segona vegada, la sanció consisteix en la privació de llicència federativa a perpetuïtat i, si s'escau, la corresponent sanció pecuniària, d'acord amb el que disposa l'apartat tercer de l'article 19 d'aquesta Llei.

3. Els metges d'equip i altre personal que exerceixen funcions sanitàries sota llicència esportiva o habilitació equivalent i que incorrin en les conductes tipificades com a infraccions greus per l'apartat segon de l'article 14 han de ser sancionats amb privació o suspensió de llicència federativa per un període de tres mesos a dos anys i, si s'escau, una multa de 1.500 a 3.000 euros. Si s'incorre per segona vegada en algun dels il·lícits abans esmentats, la conducta es qualifica d'infracció molt greu i dóna lloc a l'aplicació de les sancions de suspensió o privació de llicència federativa per un període de dos a quatre anys i, si s'escau, una multa de 3.001 a 12.000 euros. Si es comet una tercera infracció, la sanció consisteix en la privació de llicència federativa a perpetuïtat i, si s'escau, la corresponent sanció pecuniària d'acord amb el que disposa l'apartat tercer de l'article 19 d'aquesta Llei.

4. Quan el personal que exerceix funcions sanitàries incorri en conductes tipificades com a infraccions en aquesta secció, sense disposar de llicència federativa o de l'habilitació equivalent, però presti serveis o actuï per compte de federacions esportives espanyoles, lligues professionals o entitats organitzadores de competicions esportives de caràcter oficial, o de persones o entitats integrades dins d'aquestes organitzacions, no poden obtenir llicència esportiva o habilitació que faculti per dur a terme funcions sanitàries, ni exercir els drets derivats de la llicència esportiva per un període equivalent a la durada de les sancions de privació o suspensió de llicència esportiva o habilitació equivalent.

Aquestes conductes es consideren infracció de la bona fe contractual als efectes de l'article 54.2.d) del Reial decret legislatiu 1/1995, de 24 de març, pel qual s'aprova el text refós de l'Estatut dels treballadors.

Les federacions esportives espanyoles, lligues professionals i entitats organitzadores de competicions esportives de caràcter oficial han d'adaptar la seva normativa per incloure aquestes previsions, que són compatibles amb la responsabilitat civil que en cada cas sigui procedent i amb la depuració de les responsabilitats que siguin exigibles en virtut del que disposa aquesta secció.

5. Sense perjudici del que disposa l'apartat anterior i de les responsabilitats que escaigui exigir per les conductes tipificades en aquesta secció, els òrgans disciplinaris han de comunicar als col·legis professionals corresponents els actes realitzats pel personal que exerceix funcions sanitàries, als efectes del que preveu l'article 43 d'aquesta Llei.

Article 19. *Criteris per a la imposició de sancions en matèria de dopatge.*

1. Si un esportista incorre per primera vegada en una de les infraccions previstes en aquesta norma se li han d'imposar, aplicant el principi de proporcionalitat, les sancions establertes a l'article corresponent apreciament les circumstàncies concurrents.

Per a l'apreciació de les circumstàncies concurrents i la graduació de la sanció s'han d'utilitzar, en tot cas, els criteris que estableix el Codi mundial antidopatge.

2. A més a més, i sense perjudici del que disposa l'article 26 d'aquesta Llei, la graduació de les sancions s'ha de fer atenent el criteri de proporcionalitat i de les circumstàncies que concorrin en cada cas, específicament les que es refereixen a l'existència d'intencionalitat,

coneixement, grau de responsabilitat de les seves funcions i naturalesa dels perjudicis causats, així com les altres que puguin servir per a la modulació de la responsabilitat.

3. En el cas d'una segona infracció molt greu, la sanció consisteix en la privació amb caràcter definitiu de la llicència federativa o habilitació equivalent, en la inhabilitació definitiva per a l'exercici de càrrecs federatius o privació de llicència federativa amb caràcter definitiu i, si s'escau, la imposició de la corresponent sanció pecuniària en la quantia màxima.

Article 20. *Imposició de sancions pecuniàries.*

1. Les sancions personals de multa, en els casos d'esportistes, només es poden imposar quan aquests obtinguin ingressos, que estiguin associats a l'activitat esportiva que es porta a terme.

2. Les multes imposades per les federacions esportives espanyoles, la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge, i, si s'escau, pel Comitè Espanyol de Disciplina Esportiva, s'han d'executar, en cas d'impagament, de forma forçosa segons els termes que estableix el Reial decret 939/2005, de 29 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament general de recaptació.

3. El producte de les multes recaptat pel procediment previst a l'apartat anterior constitueix un ingrés de dret públic que s'afecta al compliment dels fins de recerca indicats a l'article 4 i que permeten generar al Consell Superior d'Esports els crèdits necessaris per a l'exercici d'aquesta activitat, la realització material de la qual s'ha de portar a terme de conformitat amb el que estableix aquesta Llei.

Article 21. *Conseqüències accessòries de la infracció i alteració de resultats.*

1. En els esports individuals, la comissió d'infraccions que preveu aquesta secció implica la retirada de premis o medalles, l'anul·lació dels resultats individuals i la desqualificació absoluta de l'esportista en la prova o competició en qüestió, en els campionats dels quals formi part o als quals estigui vinculada la prova o competició.

Els òrgans disciplinaris poden estendre aquestes mesures a les proves, competicions o campionats que s'hagin celebrat posteriorment, en dates adjacents o coincidint amb la presa de mostres a l'esportista o amb la comissió de la infracció.

2. En els esports d'equip, i amb independència de les sancions que puguin correspondre en virtut del que disposa l'article 16 d'aquesta Llei, els òrgans disciplinaris s'han de pronunciar sobre la procedència d'alterar, si s'escau, el resultat dels partits, proves, competicions o campionats. Per a això han de ponderar les circumstàncies concurrents i, en tot cas, la participació decisiva en el resultat del partit, prova o competició dels qui hagin comès infraccions en matèria de dopatge tipificades en aquesta secció i la implicació de menors d'edat en aquestes conductes.

3. Quan per la naturalesa de la infracció sigui possible, qualsevol sanció que s'imposi comporta el comís de les substàncies i els estris que hagin produït o siguin susceptibles de produir dopatge en l'esport. Les substàncies i els estris que hagin estat definitivament decomissats per resolució sancionadora han de ser adjudicats a l'Agència Estatal Antidopatge, fins que, per reglament, se'n determini la destinació final, tot això, sense perjudici del que disposa l'article 40 d'aquesta Llei per al decomís com a mesura cautelar.

Article 22. Eficàcia de les sancions i pèrdua de la capacitat per obtenir la llicència esportiva.

1. La imposició de sancions relacionades amb el dopatge en l'esport constitueix un supòsit d'impossibilitat per obtenir o exercir els drets derivats de la llicència esportiva en qualsevol àmbit territorial, en els termes que preveu l'article 32.4 de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport.

2. Quan la sanció l'hagi imposat un òrgan diferent dels previstos en aquesta Llei, els esportistes poden instar al Comitè Espanyol de Disciplina Esportiva la declaració de compatibilitat de la sanció imposada amb l'ordenament jurídic espanyol, pel que fa als principis que informen la potestat sancionadora pública. El procediment que s'ha de seguir per fer aquesta reclamació s'ha d'establir per reglament.

3. Els esportistes que hagin estat sancionats en matèria de dopatge s'han de sotmetre a un control previ per a l'obtenció d'una nova llicència o la represa de l'activitat esportiva, sense perjudici del que disposen els articles 5.2 i 14.1.c) d'aquesta Llei.

Article 23. Prohibició del «bis in idem».

No es poden sancionar els fets que hagin estat sancionats penalment, en els casos en què s'aprecii identitat de subjecte, fet i fonament.

L'òrgan disciplinari ha de suspendre la tramitació del procediment sancionador quan s'adverteixin indicis de delictes. En aquest cas, ha de donar coneixement dels fets al Ministeri Fiscal.

Així mateix, l'òrgan disciplinari ha de suspendre la tramitació del procediment sancionador quan, concorrent la triple identitat abans esmentada, tingui notícia que els mateixos fets estan sent perseguits en la via penal, sense perjudici de reprendre-la posteriorment si és procedent.

Article 24. Causes d'extinció de la responsabilitat.

Les causes d'extinció total o parcial, segons que correspongui, de la responsabilitat disciplinària són les següents:

a) Compliment de la sanció.

Les normes de desplegament d'aquesta Llei i les que puguin dictar les federacions i entitats esportives no poden preveure un efecte addicional de cap tipus per als esportistes que hagin complert la seva sanció.

b) Prescripció de la infracció.

Els termes de la prescripció de la infracció són els que preveu l'article següent.

c) Col·laboració en la detecció, localització i posada a disposició dels organismes competents de les persones o els grups organitzats que subministrin, facilitin o proporcionin l'ús de substàncies o la utilització de mètodes prohibits en l'esport pel fet de ser causants de dopatge. En aquest cas l'extinció és parcial.

Els termes de l'extinció d'aquesta responsabilitat es determinen de conformitat amb els criteris dels articles 19 i 26 d'aquesta Llei.

Article 25. Prescripció de les infraccions i les sancions.

1. Les infraccions molt greus prescriuen al cap de tres anys i les greus, al cap de dos anys. Les sancions imposades per faltes molt greus prescriuen al cap de tres anys i les imposades per faltes greus, al cap de dos anys.

2. El termini de prescripció de les infraccions es comença a comptar des del dia en què s'hagi comès la infracció.

Interromp la prescripció la iniciació, amb coneixement de l'interessat, del procediment sancionador, i es reprèn el termini de prescripció si l'expedient sancionador està paralitzat més d'un mes per una causa no imputable al presumpte responsable. No obstant això, s'ha de mantenir la interrupció de la prescripció en cas de suspensió del procediment sancionador per alguna de les causes de l'article 23 d'aquesta Llei, i se'n reprèn el còmput quan hagi transcorregut un mes des que legalment es pugui reprendre el procediment.

3. El termini de prescripció de les sancions es comença a comptar des de l'endemà del dia que adquireixi fermesa la resolució per la qual s'imposa la sanció.

Interromp la prescripció la iniciació, amb coneixement de l'interessat, del procediment d'execució, i torna a transcórrer el termini si aquell està paralitzat durant més d'un mes per una causa no imputable a l'infractor. Així mateix, interromp el termini de prescripció la iniciació de procediment conduent a l'extinció de la sanció per col·laboració, i es reprèn quan, acabat aquest sense concessió, hagi transcorregut un mes des de la seva resolució.

Article 26. Col·laboració en la detecció.

1. L'esportista pot quedar exonerat parcialment de responsabilitat administrativa i, si s'escau, no ha de ser sotmès a procediment sancionador si denuncia davant les autoritats competents els autors o cooperadors, persones físiques o jurídiques, o coopera i col·labora amb l'Administració competent proporcionant dades essencials o testificant, si s'escau, en el procediment o procés corresponent contra aquells. Per a l'aplicació d'aquesta previsió la denúncia i, si s'escau, les proves que s'aportin, han de tenir entitat suficient per permetre la incoació de procediment sancionador o, si s'escau, la iniciació del corresponent procés judicial.

2. L'exoneració que preveu l'apartat anterior i l'extinció total o parcial de la responsabilitat referida a la lletra c) de l'article 24 d'aquesta Llei ha de ser proporcionada als termes de la denúncia i la col·laboració, la seva eficàcia i solvència jurídica per a la lluita contra el dopatge. La competència per apreciar l'exoneració i l'extinció total o parcial de les sancions imposades correspon, respectivament, a l'òrgan disciplinari o al que va adoptar la sanció en origen. No es pot concedir abans de la incoació del procediment sancionador o, si s'escau, la iniciació del corresponent procés judicial, que derivin de la seva denúncia i, en tot cas, requereix l'informe de la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge, llevat que aquest sigui l'òrgan competent.

3. Ateses les circumstàncies concurrents en el cas, especialment l'absència d'antecedents de l'esportista, l'òrgan disciplinari pot suspendre, en els casos d'exoneració i extinció parcial, l'execució de la sanció sempre que constitueixi la primera sanció en matèria de dopatge. En l'adopció d'aquesta mesura són aplicables els criteris previstos a l'apartat anterior. La suspensió acordada queda automàticament revocada si l'esportista és sotmès a un procediment disciplinari posterior per infracció d'aquesta Llei.

SECCIÓ 2a DEL PROCEDIMENT PER A LA IMPOSICIÓ DE SANCIONS EN MATÈRIA DE DOPATGE EN L'ESPORT

Article 27. Competència en matèria de procediments disciplinaris per a la repressió del dopatge en l'esport.

1. La potestat disciplinària en matèria de dopatge correspon al Consell Superior d'Esports i, per delegació, en els termes previstos en aquesta Llei, a les federacions esportives espanyoles.

2. La instrucció i resolució dels expedients disciplinaris correspon, inicialment, als òrgans disciplinaris de les federacions esportives espanyoles previstos en els seus estatuts i reglaments.

3. Els expedients han de ser resolts pels òrgans disciplinaris de les federacions en el termini màxim de dos mesos a comptar de la comunicació fefaent del resultat pel laboratori a l'òrgan disciplinari. Transcorregut aquest termini sense que s'hagi resolt l'expedient, sigui quin sigui el tràmit en què estigui, la competència ha de ser assumida per la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge, que ha de continuar els tràmits previstos fins a la seva finalització i resolució.

No obstant això i per raó de les circumstàncies concurrents en un expedient concret, la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge pot prorrogar, per un termini màxim d'un mes, el període a què es refereix l'apartat anterior, sempre que hi hagi una petició expressa anterior a la caducitat del termini.

4. La instrucció i resolució dels expedients disciplinaris que, per incompliment de les prescripcions d'aquesta Llei, sigui procedent portar a terme i que afectin directius de les federacions esportives espanyoles, lligues professionals i, si s'escau, entitats amb funcions anàlogues, correspon en única instància administrativa al Comitè Espanyol de Disciplina Esportiva. El procediment se substancia d'acord amb les normes de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport, i la seva normativa de desplegament. Sense perjudici del que disposa la disposició final segona d'aquesta Llei, no és aplicable al procediment i la revisió administrativa el que disposen els articles 28 i 29 d'aquesta Llei.

Article 28. *Procediment disciplinari.*

1. El procediment s'inicia per resolució de l'òrgan disciplinari de la corresponent federació esportiva espanyola, com a conseqüència de la comunicació que faci, de manera directa, el laboratori de control del dopatge actuant a l'òrgan disciplinari de la corresponent federació. Una vegada rebuda l'esmentada comunicació, s'ha de procedir a l'obertura immediata del procediment disciplinari, sense que les anàlisis i altres elements de la comunicació del laboratori puguin ser coneguts per cap altre òrgan federatiu diferent del disciplinari.

Els laboratoris han d'adoptar les mesures necessàries perquè aquesta comunicació es realitzi en condicions que permetin mantenir l'anonimat i la reserva de la identitat de l'esportista.

Una vegada complert el termini de prescripció que preveu l'article 25.1 d'aquesta Llei o quan s'hagi dictat resolució ferma en el corresponent procediment disciplinari o causa penal, els laboratoris de control del dopatge no poden mantenir mostres vinculades a una persona identificable.

2. El procediment disciplinari s'incoa i s'instrueix d'ofici en tots els tràmits.

3. No obstant això, es poden denunciar davant la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge els fets que proporcionin indicis de veracitat sobre la comissió de presumptes conductes o pràctiques de dopatge. Admesa la denúncia per la Comissió, aquesta pot ordenar la realització de controls als esportistes afectats, amb caràcter de mesura prèvia a la incoació del corresponent expedient disciplinari.

La Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge ha d'establir un procediment per mantenir en secret la identitat del denunciador davant de tots els que intervinguin en els procediments disciplinaris i en les actuacions prèvies a aquests. Concloues les actuacions prèvies que, en cada cas, siguin pertinents, s'ha de traslla-

dar l'expedient a l'òrgan disciplinari competent per a la incoació del procediment sancionador.

4. Els procediments en matèria de dopatge s'han de substanciar a la seu federativa, en única instància, davant l'òrgan disciplinari competent en matèria de dopatge que designin els seus estatuts, i no poden ser objecte de recurs dins d'aquestes, ja sigui ordinari o potestatiu. La seva tramitació té el caràcter de preferent, a fi de complir els terminis que estableix aquesta Llei.

5. Les sancions imposades pels òrgans disciplinaris competents són immediatament executives llevat que l'òrgan arbitral o jurisdiccional, prèvia adopció de les garanties conduents a l'assegurament de l'eficàcia de la resolució per al cas d'una eventual desestimació, n'acordi la suspensió.

6. La incoació del procediment i la resolució que hi posi fi ha de ser objecte de comunicació a la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge. Quan sigui aquest òrgan el que ha d'actuar com a òrgan sancionador, la incoació del procediment i la resolució que hi posi fi han de ser objecte de comunicació a l'Agència Estatal Antidopatge.

SECCIÓ 3a DE LA REVISIÓ DE LES SANCIONS EN MATÈRIA DE DOPATGE EN L'ESPORT

Article 29. *Del sistema específic de recurs administratiu en matèria de dopatge en l'esport.*

1. La revisió, en via administrativa, de les resolucions dictades pels òrgans disciplinaris de les federacions esportives espanyoles o per la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge s'ha de portar a terme sota fórmula arbitral davant una secció específica del Comitè Espanyol de Disciplina Esportiva. El termini per sol·licitar la revisió és de quinze dies, a comptar de l'endemà de la notificació. Transcorregut aquest termini, la resolució guanya fermesa.

L'òrgan arbitral està presidit per un membre del Comitè Espanyol de Disciplina Esportiva i compost per dos membres més designats, respectivament, per l'esportista interessat i per acord entre el membre del Comitè Espanyol de Disciplina Esportiva i l'interessat. En el cas que no s'arribi a un acord, i tots dos convinguin a manifestar la impossibilitat d'arribar-hi, el tercer membre ha de ser el president del Comitè.

Tots ells han de ser llicenciats en dret.

2. Quan la sol·licitud de revisió sigui formulada per la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge o per l'Agència Estatal Antidopatge, s'han de tenir en compte les regles següents:

a) El presumpte infractor ha de ser part en el procediment i se li ha de traslladar la sol·licitud de revisió perquè, en el termini de cinc dies, hi formuli al·legacions. Fins que no transcorri aquest temps, hagi comparegut o no el presumpte infractor, no comença el còmput del termini per resoldre.

b) La composició de la secció ha de ser la següent: un membre nomenat pel presumpte infractor, un altre per l'òrgan que sol·licita la revisió i el tercer, que actua com a president, ha de ser un membre del Comitè Espanyol de Disciplina Esportiva. Si no hi compareix el presumpte infractor, aquell membre ha de ser designat, de comú acord, entre el sol·licitant de la revisió i el membre del Comitè Espanyol de Disciplina Esportiva.

c) Quan hagin sol·licitat la revisió tant l'infractor com algun d'aquests òrgans, s'ha de mantenir la composició anterior i s'han d'acumular als efectes de la seva resolució en un únic procediment.

3. Aquest específic sistema de revisió té, de conformitat amb el que disposa l'article 107.2 de la Llei 30/1992,

de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, la condició de mecanisme substitutiu del recurs administratiu.

La revisió administrativa especial, amb fórmula arbitral, té per objecte la determinació de si la resolució dictada pels òrgans disciplinaris s'ajusta a dret, o si dins dels termes que determina aquesta Llei és procedent una altra de diferent, o el sobreseïment del procediment. La resolució pot suposar la confirmació de la sanció, la modificació, la reducció o revocació, dins els termes sancionadors que fixa aquesta Llei.

L'organització de l'activitat arbitral del Comitè Espanyol de Disciplina Esportiva i el procediment per a la resolució dels casos s'ha de desplegar, per reglament, primant el principi d'immediateza. Així mateix, s'han de respectar els principis que estableix la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

El termini màxim per dictar i notificar la resolució és d'un mes.

Les despeses del procediment arbitral han de ser sufragades per les parts que sol·licitin els respectius tràmits i les despeses comunes s'han de sufragar a parts iguals entre tots els compareixents.

4. Les resolucions del Comitè Espanyol de Disciplina Esportiva en aquesta matèria exhaureixen la via administrativa i únicament s'hi pot interposar recurs contenciós administratiu.

El recurs contenciós administratiu s'ha de tramitar en única instància i pel procediment abreujat que preveu l'article 78 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol.

CAPÍTOL IV

De les relacions amb federacions esportives internacionals i amb les entitats que regeixen, en l'àmbit internacional, l'activitat esportiva

Article 30. *Controls de dopatge a realitzar en competicions internacionals que se celebrin a Espanya.*

1. La responsabilitat de l'ordenació i realització de controls de dopatge a les competicions internacionals celebrades a Espanya correspon al Comitè Olímpic Internacional o a les federacions esportives o institucions internacionals que, respectivament, les organitzin o a aquelles federacions en les quals aquestes deleguin l'esmentada organització.

2. Així mateix, els correspon l'exercici de la potestat disciplinària, sense perjudici del que preveu l'article 22 d'aquesta Llei, en relació amb l'eficàcia de les sancions que aquests puguin imposar.

3. La realització efectiva de controls de dopatge en aquestes competicions internacionals celebrades a Espanya està condicionada, d'acord amb el que disposa la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport, a l'autorització que ha d'atorgar el Consell Superior d'Esports.

Article 31. *Controls de dopatge fora de competició a esportistes amb llicència estrangera que estiguin a Espanya.*

La Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge, de la mateixa manera que l'Agència Estatal Antidopatge, poden ordenar, sense detriment de les competències autonòmiques, la realització de controls fora de competició a esportistes estrangers que estiguin a Espanya i utilitzin centres i instal·lacions d'entrenament de titularitat pública.

Als efectes oportuns, els resultats analítics s'han de comunicar a la respectiva federació esportiva internacional i a l'Agència Mundial Antidopatge.

Article 32. *Controls de dopatge fora de competició realitzats a Espanya a esportistes amb llicència espanyola per part d'organitzacions internacionals.*

1. La realització d'aquests controls exigeix que, amb caràcter previ, es notifiqui a l'Agència Estatal Antidopatge la proposta de realització dels controls i les condicions materials de la seva realització.

Només es poden portar a terme aquests controls de dopatge si compleixen els requisits establerts en els articles 8 i concordants d'aquesta Llei.

2. Les organitzacions esportives internacionals i l'Agència Estatal Antidopatge poden subscriure acords i convenis de col·laboració perquè sigui aquesta última qui realitzi, materialment, els controls de dopatge que aquelles hagin de portar a terme a Espanya.

Article 33. *Efectes de les sancions imposades per les organitzacions internacionals a esportistes i altres persones amb llicència espanyola.*

Les sancions imposades per organitzacions internacionals, a les quals estiguin adscrites les respectives federacions esportives espanyoles, s'apliquen a Espanya i produeixen la suspensió de la llicència federativa i la inhabilitació per participar en competicions oficials a què es refereixen l'article 22 d'aquesta Llei i l'article 32.4 de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport, llevat que el Comitè Espanyol de Disciplina Esportiva declari la sanció contrària a l'ordenament jurídic espanyol.

CAPÍTOL V

Del tractament de les dades relatives al dopatge i a la salut en l'esport

SECCIÓ 1a DE LA CONFIDENCIALITAT DE LES DADES RELATIVES AL DOPATGE I A LA PROTECCIÓ DE LA SALUT EN L'ESPORT

Article 34. *De la responsabilitat dels empleats públics.*

1. El personal que exerceixi les funcions de control del dopatge ha de guardar la confidencialitat i el secret respecte als assumptes que conegui per raó de la seva feina.

2. Les dades, els informes o els antecedents obtinguts en l'exercici de les seves funcions només es poden utilitzar per als fins de control del dopatge i, si s'escau, per a la denúncia de fets que puguin ser constitutius d'infracció administrativa o de delictes.

3. Amb independència de la responsabilitat que sigui procedent, d'acord amb la legislació específica, en particular en matèria de protecció de dades de caràcter personal, les infraccions en la custòdia i, si s'escau, la difusió de les dades relatives als controls i els procediments en matèria de dopatge tenen la consideració de molt greu als efectes de la legislació dels funcionaris públics.

Així mateix, les esmentades conductes tenen la consideració d'infracció prevista a l'apartat d) de l'article 54.2 del Reial decret legislatiu 1/1995, de 24 de març, pel qual s'aprova el text refós de l'Estatut dels treballadors respecte al personal laboral al servei de les administracions públiques.

4. La determinació d'aquestes responsabilitats correspon als òrgans disciplinaris competents en matèria de funció pública.

Article 35. De la responsabilitat dels dirigents i personal d'entitats esportives.

1. Els presidents i els membres dels òrgans disciplinaris i esportius que participin o coneguin, per raó del seu càrrec, dades relatives al control de dopatge han de guardar la confidencialitat i el secret respecte a aquests.

2. Les dades, els informes o els antecedents obtinguts en el desenvolupament de les seves funcions només es poden utilitzar per als fins del control i, si s'escau, per a la denúncia de fets que puguin ser constitutius d'infracció administrativa o de delictes.

3. Sense perjudici de les responsabilitats que siguin procedents, d'acord amb la legislació específica, les infraccions a què es refereixen els apartats anteriors tenen la consideració de molt greu d'entre les previstes a l'article 76.2 de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport.

4. Les infraccions que es puguin cometre en aquesta matèria les ha de determinar, a instància de la Presidència del Consell Superior d'Esports, el Comitè Espanyol de Disciplina Esportiva.

SECCIÓ 2a DE LA CESSIÓ DE DADES RELATIVES AL DOPATGE EN L'ESPORT

Article 36. Autorització de cessió de dades.

Les dades i els fitxers relatius als controls de dopatge poden ser cedits, en els termes previstos a la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal, als organismes públics o privats dels quals el nostre país sigui part i que participin en la lluita contra el dopatge en l'àmbit esportiu, en el marc del que disposin els compromisos internacionals legalment vinculants assumits per Espanya.

TÍTOL II

De les mesures de control i supervisió de productes, medicaments i complements nutricionals que continguin substàncies prohibides en l'activitat esportiva

CAPÍTOL I

Del control dels productes susceptibles de produir dopatge en l'activitat esportiva

Article 37. Obligació de declaració dels productes susceptibles de produir dopatge en l'esport.

1. Sense perjudici de les competències que corresponen a les comunitats autònomes, els equips que participin en competicions que se celebrin en l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei estan obligats a portar un llibre de registre, en els termes que es determini per reglament, en què quedi constància fefaent dels productes que s'han dispensat o receptat als esportistes, el metge que n'ordena o autoritza la utilització, el període i la forma de prescripció.

2. Els esportistes, els equips o els grups esportius i els directius estrangers que els representin estan obligats, quan entrin a Espanya per participar en una activitat o competició esportiva, a remetre a l'Agència Estatal Antidopatge, degudament emplenats, els formularis que aquesta estableixi, en què s'identifiquin els productes que transporten per al seu ús, les seves unitats i el metge responsable de l'administració. Quan l'activitat o competició esportiva sigui organitzada per federacions esportives

autònòmiques, correspon a la comunitat autònoma respectiva la facultat per establir aquest tipus d'obligacions i el seu abast.

Article 38. Traçabilitat de determinats productes.

La Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge pot sol·licitar a l'Agència Espanyola de Medicaments i Productes Sanitaris, així com a l'Agència Espanyola de Seguretat Alimentària, que s'adoptin les mesures necessàries per conèixer, en tot el cicle productiu i de dispensació i comercialització, els productes susceptibles de produir dopatge en l'àmbit de l'esport, pel fet de considerar que les seves circumstàncies intrínseques i la seva potencial afecció a la salut pública hagin de ser objecte d'un especial seguiment per facilitar el règim de control que preveu aquesta Llei.

Les mesures d'execució i control previstes en el paràgraf anterior s'han de portar a terme mitjançant sistemes de cooperació entre el Consell Superior d'Esports i els òrgans competents de les comunitats autònomes que permetin l'execució per aquestes i la utilització de la informació per les respectives administracions.

Article 39. Potestat d'inspecció.

Sense perjudici del que disposa l'apartat sisè de l'article 8 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, en els casos en què sigui aplicable, les forces i els cossos de seguretat de l'Estat, els serveis d'inspecció sanitària de l'Estat, així com els òrgans de les comunitats autònomes que en tinguin atribuïda la competència, el Departament de Duanes i Impostos Especials de l'Agència Estatal d'Administració Tributària, per iniciativa pròpia o a instància de l'Agència Estatal Antidopatge, poden inspeccionar les farmàcies i altres instruments que permetin custodiar o allotjar els productes i les substàncies susceptibles de donar positiu en un control de dopatge.

Als efectes de l'exercici de la potestat sancionadora per l'Administració, s'ha de tenir en compte el tipus de substàncies, el nombre d'unitats, la justificació terapèutica, així com la resta de qüestions directament vinculades al seu exercici professional.

Per reglament, s'ha d'establir el contingut admissible de les farmàcies i, específicament, dels medicaments i productes sanitaris que són necessaris per atendre les contingències derivades de qualsevol urgència mèdica.

Article 40. Decomís.

Les substàncies i els productes susceptibles de produir dopatge en l'esport o en l'activitat esportiva i els instruments o estris utilitzats amb aquesta finalitat poden ser objecte de decomís per les autoritats administratives que iniciïn els corresponents procediments sancionadors, com a mesura cautelar dins aquests o prèviament a aquells. En aquest segon cas, l'òrgan instructor ha de ratificar aquesta mesura en el curs de la tramitació de l'expedient.

CAPÍTOL II

De les condicions d'utilització dels productes susceptibles de produir dopatge en l'activitat esportiva

Article 41. Comercialització i utilització de productes nutricionals.

El Ministeri de Sanitat i Consum ha d'establir, de comú acord amb el Consell Superior d'Esports, i d'acord amb

les comunitats autònomes sobre la base de les seves competències, mecanismes d'informació i de publicitat específics dels productes nutricionals que, sense ser medicaments, puguin produir en l'àmbit de l'esport un resultat positiu de dopatge.

Específicament, les autoritats administratives espanyoles han d'establir els procediments adequats per a la declaració dels productes nutricionals que s'introdueixin a Espanya i que puguin causar dopatge en l'esport.

Article 42. *Prohibicions específiques a la comercialització, en establiments dedicats a activitats esportives, de determinats productes que continguin substàncies prohibides en l'esport perquè són susceptibles de produir dopatge.*

1. De conformitat amb la legislació de protecció de la seguretat ciutadana, es prohibeix el dipòsit, la comercialització o la distribució, sota qualsevol modalitat, en establiments dedicats a activitats esportives, dels productes que continguin substàncies prohibides en l'esport perquè són susceptibles de produir dopatge, declarades com a tals de conformitat amb aquesta Llei.

2. Igualment, de conformitat amb la legislació de protecció de la seguretat ciutadana, es prohibeix incitar al consum dels productes a què es refereix l'apartat anterior en els llocs a què es refereix el mateix apartat.

Article 43. *Sancions a la participació de professionals sanitaris i qualssevol altres en activitats de dopatge en l'esport.*

Sense perjudici del que disposa l'article 18 d'aquesta Llei per als qui tinguin llicència esportiva, els professionals sanitaris i qualssevol altres professionals que facilitin, prescriuin o dispensin substàncies i productes susceptibles de produir dopatge en l'àmbit de l'activitat esportiva, a què es refereix aquesta Llei, o hi col·laborin, o propiciïn la utilització de mètodes no reglamentaris o prohibits en l'esport, sense complir les formalitats prescrites en les seves respectives normes d'actuació i en les previstes en aquesta Llei, incorren en responsabilitat disciplinària. Les conductes descrites anteriorment són constitutives d'infracció molt greu i se sancionen d'acord amb les respectives normes dels seus col·legis professionals.

TÍTOL III

De la tutela penal de la salut pública en activitats relacionades amb el dopatge en l'esport

Article 44. *S'introdueix un nou article 361 bis a la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del codi penal, amb la redacció següent:*

«Article 361 bis.

1. Els que, sense justificació terapèutica, prescriuin, proporcionin, dispensin, subministrin, administrin, ofereixin o facilitin a esportistes federats no competitiu, esportistes no federats que practiquin l'esport per esbarjo, o esportistes que participin en competicions organitzades a Espanya per entitats esportives, substàncies o grups farmacològics prohibits, així com mètodes no reglamentaris, destinats a augmentar les seves capacitats físiques o a modificar els resultats de les competicions, que pel seu contingut, reiteració de la ingesta o altres circumstàncies concurrents, posin en perill la vida o la salut d'aquests, han de ser castigats amb les penes de presó de sis mesos a dos anys, multa

de sis a divuit mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic, professió o ofici, de dos a cinc anys.

2. S'han d'imposar les penes previstes a l'apartat anterior en la meitat superior quan el delictes es perpetri amb la concurrència d'alguna de les circumstàncies següents:

1a Que la víctima sigui menor d'edat.

2a Que s'hagi utilitzat engany o intimidació.

3a Que el responsable s'hagi aprofitat d'una relació de superioritat laboral o professional».

TÍTOL IV

Del sistema d'informació en matèria de protecció de la salut i contra el dopatge en l'esport

Article 45. *Sistema d'informació sobre protecció de la salut i contra el dopatge en l'esport.*

1. El Consell Superior d'Esports i les comunitats autònomes han de crear, en el marc de l'òrgan de cooperació corresponent, un sistema d'informació sobre la protecció de la salut i contra el dopatge en l'àmbit de l'esport, que garanteixi la disponibilitat de la informació i la comunicació recíproques entre les administracions públiques amb competències en matèria d'esport i activitat física. Al si de l'esmentat òrgan s'han d'acordar els objectius i els continguts de la informació.

L'objectiu general del sistema d'informació és respondre a les necessitats dels diferents col·lectius i té les finalitats següents:

a) Autoritats esportives: la informació ha d'afavorir el desenvolupament d'iniciatives i la presa de decisions, i els ha de proporcionar informació actualitzada i comparada de l'evolució que experimenta l'acció concertada dels poders públics i del sistema esportiu a favor d'un esport net de dopatge.

b) Professionals: la informació ha d'anar dirigida a millorar els seus coneixements i aptituds clíniques. Ha d'incloure directoris, resultats d'estudis, avaluacions de medicaments, productes sanitaris i tecnologies, anàlisis de bones pràctiques, guies clíniques, recomanacions i recollida de suggeriments.

c) Esportistes, entrenadors, directius i clubs esportius: ha de contenir informació sobre els seus drets i deures i els greus riscos per a la salut que comporta el dopatge, ha de facilitar la presa de decisions sobre estils de vida, pràctiques saludables i utilització dels serveis sanitaris, a més d'oferir la possibilitat de formular suggeriments sobre tots aquests aspectes.

d) Organitzacions i federacions esportives espanyoles: ha de contenir informació sobre les associacions de pacients i de familiars, d'organitzacions no governamentals que actuïn en l'àmbit sanitari i de societats científiques, amb la finalitat de promoure la participació de la societat civil en el Sistema Nacional de Salut.

2. El sistema d'informació ha de permetre conèixer les substàncies susceptibles de produir dopatge i els mètodes prohibits en l'esport, les dades dels expedients disciplinaris incoats i sancionats, amb indicació de les substàncies detectades, les anàlisis realitzades en els diferents laboratoris i ha d'incorporar, com a dades bàsiques, les relatives a població esportiva, recursos humans i materials, activitat desenvolupada, farmàcia i productes sanitaris, finançament i resultats obtinguts, així com les expectatives i opinió dels esportistes, tot això des d'una concepció integral de la lluita contra el dopatge en l'esport.

Així mateix, ha de permetre conèixer els controls i altres proves realitzades a l'empareda de la protecció de la salut de l'esportista.

3. Dins el sistema d'informació, i escoltada l'Agència Espanyola de Protecció de Dades, s'ha d'establir la definició i normalització de dades, la selecció d'indicadors i els requeriments tècnics necessaris per a la integració de la informació, amb la finalitat d'aconseguir la màxima fiabilitat de la informació que es produeixi.

4. El sistema d'informació ha d'estar a disposició dels usuaris, que són les administracions públiques esportives i sanitàries, els gestors i professionals de l'esport i de la sanitat, així com la mateixa ciutadania, en els termes d'accés i de difusió que s'acordin, amb l'informe previ de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades.

L'accés a les dades dels expedients disciplinaris incoats i sancionats, amb indicació de les substàncies detectades i les anàlisis realitzades en els diferents laboratoris, sempre ha de quedar limitat als òrgans competents en relació amb els esmentats expedients. L'accés per altres organitzacions, persones o entitats a aquestes dades ha d'anar sempre precedit de la dissociació de les dades de caràcter personal per a tots els que intervinguin en l'expedient.

5. Les comunitats autònomes, l'Administració General de l'Estat i les corporacions locals han d'aportar a aquest sistema d'informació les dades necessàries per al seu manteniment i desenvolupament. De la mateixa manera, l'Administració General de l'Estat i les comunitats autònomes tenen dret a accedir i disposar de les dades que formin part del sistema d'informació i en la mesura que, estrictament, ho requereixin per a l'exercici de les seves competències.

6. El tractament i la cessió de dades, incloses les de caràcter personal necessàries per al sistema d'informació, estan subjectes a la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal.

7. Per reglament s'han d'establir mecanismes per facilitar la informació i el contacte directe amb els esportistes.

Article 46. *Xarxa de comunicacions del sistema d'informació.*

El Consell Superior d'Esports, a través de la utilització preferent de les infraestructures comunes de comunicacions i de serveis telemàtics de les administracions públiques, ha de posar a disposició dels usuaris i dels obligats a remetre la informació una xarxa de comunicacions segura, que faciliti i doni garanties de protecció a l'intercanvi de la informació, exclusivament, entre els seus integrants.

La transmissió de la informació en aquesta xarxa ha d'estar fonamentada en els requeriments de certificació electrònica, signatura electrònica i xifratge, d'acord amb la legislació vigent.

En tot cas, són aplicables al sistema d'informació sobre la protecció de la salut i contra el dopatge en l'esport les mesures de seguretat de nivell alt, establertes en la vigent normativa espanyola sobre protecció de dades de caràcter personal.

Article 47. *Estadístiques per a fins estatals.*

El sistema d'informació previst a l'article 45 d'aquesta Llei pot preveure específicament la realització d'estadístiques per a fins estatals en matèria de protecció de la salut i sobre el dopatge en l'esport, i les que derivin de compromisos amb organitzacions internacionals. Aquestes estadístiques s'han de realitzar d'acord amb la

Llei 12/1989, de 9 de maig, de la funció estadística pública.

Article 48. *Intercanvi d'informació.*

Els metges que participen en l'atenció sanitària a l'esportista poden accedir a les dades contingudes en el sistema i que estiguin relacionades amb la informació clínica, de salut individual i els controls realitzats als seus pacients, en els termes estrictament necessaris per garantir la qualitat de l'assistència i la confidencialitat i integritat de la informació.

Amb la finalitat que els esportistes rebin la millor atenció sanitària possible a qualsevol centre o servei del Sistema Nacional de Salut, el Consell Superior d'Esports i el Ministeri de Sanitat i Consum, de conformitat amb la Llei 16/2003, de 28 de maig, de cohesió i qualitat del sistema nacional de salut, han de coordinar amb el sistema d'informació de l'article 45 d'aquesta Llei els mecanismes d'intercanvi electrònic d'informació clínica i de salut individual, per permetre tant a l'interessat com als professionals que participen en l'assistència sanitària l'accés a les dades i en els termes esmentats en el paràgraf anterior.

El Consell Superior d'Esports ha d'establir un procediment que permeti l'intercanvi telemàtic de la informació que legalment sigui exigible per a l'exercici de les seves competències per part de les administracions públiques.

L'intercanvi d'informació a què es refereixen els paràgrafs anteriors s'ha de fer d'acord amb el que disposa la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal, i, en la mesura que es tracti de dades sanitàries, per la Llei 41/2002, de 14 de novembre, de drets del pacient.

Article 49. *Targeta de salut dels esportistes amb llicència estatal o autonòmica homologada i dels esportistes d'alt nivell.*

1. La targeta de salut de l'esportista és un document públic, que expedeix el Consell Superior d'Esports als qui tenen, específicament, reconeguda la condició d'esportista d'alt nivell, així com a la resta d'esportistes federats, en el marc dels convenis específics que a aquest efecte realitzin les federacions esportives espanyoles.

La targeta de salut té com a finalitat que l'esportista i el personal sanitari que l'atén disposin de la millor informació clínica possible en el moment de decidir el tractament aplicable davant un mal.

La targeta de salut ha de contenir la informació referida al conjunt de reconeixements mèdics, controls de salut i de dopatge, realitzats a l'esportista des de l'obtenció de la corresponent llicència federativa, el resultat d'aquests i les determinacions mèdiques que s'han de tenir en compte per donar-li una adequada atenció sanitària. Per reglament, s'ha de determinar l'abast d'aquesta obligació i la forma de transmissió de la documentació corresponent.

Així mateix, ha d'incloure les dades relatives a les autoritzacions d'ús terapèutic concedides i a les baixes laborals i/o esportives que hagi tingut l'esportista.

2. Sense perjudici del que disposa l'article 59.3 de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport, la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge ha de determinar l'obligació d'efectuar reconeixements mèdics, amb caràcter previ a l'expedició de la corresponent llicència federativa, en els esports que es consideri necessari per a una millor prevenció de la salut dels seus practicants, així com la realització de controls periòdics de salut als esportistes d'alt nivell.

3. Les dades que conté la targeta de salut només poden ser utilitzades pels esportistes titulars de la targeta

i, amb el seu consentiment, pel personal sanitari que els atengui.

4. Les dades que conté la targeta de salut les ha de subministrar el personal sanitari que els atengui, els òrgans disciplinaris competents i els equips pels quals tinguin subscrita la llicència corresponent.

El Consell Superior d'Esports ha d'establir i és responsable de mantenir, amb les degudes garanties de seguretat, el suport digital que possibiliti la recollida i l'intercanvi de dades, així com del fet que la seva utilització sigui conforme a les previsions d'aquesta Llei.

5. Són aplicables al sistema que confeccioni i permeti la utilització de la targeta de salut les mesures de seguretat de nivell alt establertes en la normativa vigent sobre protecció de dades de caràcter personal.

Disposició addicional primera. Protecció, control i sanció del dopatge en animals.

El Govern ha d'elaborar i remetre a les Corts Generals un projecte de llei pel qual s'adapti el règim d'obligacions i controls que conté aquesta Llei als animals que participen en competicions d'àmbit estatal.

Sense perjudici d'això, s'habilita el Govern per dictar les disposicions que siguin necessàries en l'adaptació o aplicació de les previsions recollides en aquesta Llei a l'àmbit específic de la protecció, control i sanció per l'administració o utilització de substàncies i mètodes prohibits en animals, que intervenen en activitats i competicions esportives.

Disposició addicional segona. Controls de dopatge en els campionats esportius juvenils i universitaris d'àmbit estatal.

La Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge pot ordenar la realització de controls de dopatge durant les fases finals dels campionats esportius juvenils i universitaris d'àmbit estatal, en la forma que, per reglament, es determini. Als efectes legals, per a la realització d'aquests controls, el títol d'inscripció en els corresponents campionats té la consideració de llicència esportiva.

Als efectes previstos en aquesta disposició, els reglaments dels esmentats campionats han de preveure el dopatge en l'esport, de manera específica, com a falta greu o molt greu, de conformitat amb els mateixos criteris establerts en aquesta Llei.

Disposició addicional tercera. Adaptació del règim sancionador.

Es faculta el Govern per adaptar el règim sancionador previst en aquesta Llei, referent a la quantia de les sancions i les seves regles d'aplicació, als compromisos internacionals que Espanya subscriu en aquesta matèria.

Disposició addicional quarta. Aplicació efectiva del sistema d'informació administrativa i de la targeta de salut de l'esportista.

El Consell Superior d'Esports ha d'acordar amb les comunitats autònomes el calendari per a la implantació efectiva i coordinada del sistema d'informació administrativa i de la targeta de salut de l'esportista, en funció de les disponibilitats pressupostàries i dels convenis que es puguin subscriure per implementar aquestes iniciatives.

Disposició addicional cinquena. Realització de controls de salut a esportistes professionals.

Amb independència del que preveu l'article 8.2 d'aquesta Llei, quan les empreses realitzen controls de salut als esportistes professionals és aplicable la normativa sobre prevenció de riscos laborals.

Disposició addicional sisena. Adaptació dels estatuts i normes disciplinàries de col·legis professionals.

Als efectes de donar compliment efectiu al que preveu l'article 43 d'aquesta Llei, els col·legis professionals afectats han de modificar els seus estatuts i les seves normes reglamentàries per tipificar, expressament, les responsabilitats previstes a l'esmentada disposició. Aquesta adaptació estatutària s'ha de fer en el termini màxim d'un any.

Disposició addicional setena. Finançament dels controls antidopatge.

Els poders públics de les diferents administracions han d'establir un règim de finançament dels controls antidopatge en les activitats esportives objecte d'aquesta Llei amb la finalitat que es realitzin amb les màximes garanties tecnològiques i de procediment.

Disposició addicional vuitena. Delimitació del concepte d'entitats esportives als efectes d'aplicació d'aquesta Llei.

Sense perjudici de l'aplicació directa a les entitats previstes en el títol III de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport, aquesta Llei també és aplicable a la resta d'entitats que organitzin competicions esportives i estiguin inscrites en el Registre d'entitats esportives del Consell Superior d'Esports.

Disposició addicional novena. Instruments de col·laboració en relació amb la targeta de salut dels esportistes.

L'Estat i les comunitats autònomes poden establir a través dels corresponents instruments de col·laboració fórmules per a l'expedició, reconeixement i realització conjunta o recíproca de la targeta de salut dels esportistes.

Disposició transitòria primera. Procediments disciplinaris en curs.

Els procediments disciplinaris en matèria de repressió del dopatge en l'esport que hagin estat iniciats en el moment de l'entrada en vigor d'aquesta Llei es regeixen per la normativa anterior. No obstant això, contra l'acte que exhaurixi la via administrativa és procedent aplicar el que estableix la disposició final segona d'aquesta Llei.

Disposició transitòria segona. Procediments finalitzats la resolució dels quals no sigui ferma.

Els procediments sancionadors ultimats en la via administrativa però la resolució dels quals no sigui ferma es regeixen per la norma processal contenciosa administrativa que sigui procedent i sense que sigui aplicable el que disposa la disposició final segona.

Disposició transitòria tercera. *Exercici transitori de les competències fins a la creació dels nous òrgans previstos en aquesta Llei.*

Les funcions que aquesta Llei atribueix a la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge les han d'exercir fins a la seva efectiva creació, respectivament, la Comissió Nacional Antidopatge i la Comissió Nacional de Salut de l'Esportista.

Disposició derogatòria única. *Normes i preceptes derogats.*

U. Queden derogats els següents preceptes de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport:

Articles: 56, 57 i 58.

Article: 76 1.d).

Dos. Queden derogats, així mateix, tots els preceptes de normes del mateix rang o inferior que s'oposin al que disposa aquesta Llei.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport.*

U. Es modifica l'apartat 4 de l'article 32 de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport, la redacció del qual queda establerta en els termes següents:

«4. Per a la participació en competicions esportives oficials, d'àmbit estatal, és necessari estar en possessió d'una llicència esportiva, expedida per la corresponent federació esportiva espanyola, segons les condicions i els requisits que s'estableixin per reglament. Les llicències expedides per les federacions d'àmbit autonòmic habiliten per a l'esmentada participació quan aquestes estiguin integrades en les federacions esportives espanyoles, s'expedeixin dins de les condicions mínimes de caràcter econòmic que fixin aquestes i els comuniquin la seva expedició.

Estan inhabilitats per obtenir una llicència esportiva que faculti per participar a les competicions a què fa referència el paràgraf anterior els esportistes que hagin estat sancionats per dopatge, tant en l'àmbit estatal com en l'internacional, mentre estiguin complint la sanció respectiva. Aquesta inhabilitació també impedeix que l'Estat reconegui o mantingui la condició d'esportista d'alt nivell. El Consell Superior d'Esports i les comunitats autònomes han d'acordar els mecanismes que permetin estendre els efectes d'aquestes decisions als àmbits competencials respectius, així com dotar de reconeixement mutu les inhabilitacions per a l'obtenció de les llicències esportives que permetin participar en competicions oficials.

Els esportistes que intentin obtenir una llicència esportiva estatal o autonòmica homologada poden ser sotmesos, amb caràcter previ a la seva concessió, a un control de dopatge, amb la finalitat de determinar el compliment dels requisits establerts en aquesta normativa.

Així mateix, no poden obtenir llicència federativa estatal o autonòmica homologada les persones que estiguin inhabilitades com a conseqüència de les infraccions previstes en els articles 14 i 15 de la Llei orgànica de protecció de la salut i de lluita contra el dopatge en l'esport.»

Dos. S'afegeix un apartat vuitè a l'article 76 de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport, que té la redacció següent:

«8. Es consideren infraccions molt greus i greus en matèria de dopatge en l'esport les previstes en la normativa sobre protecció de la salut i lluita contra el dopatge en l'esport, que es regeixen per la seva legislació específica, sense perjudici de l'aplicació supletòria, si s'escau, de les disposicions d'aquesta Llei.»

Disposició final segona. *Modificacions de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.*

U. S'afegeix una lletra f) a l'article 9 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Article 9.

Els jutjats centrals contenciosos administratius coneixen dels recursos que es dedueixin davant dels actes administratius que tinguin per objecte:

«f) En única o primera instància, de les resolucions que, en via de fiscalització, dicti el Comitè Espanyol de Disciplina Esportiva en matèria de disciplina esportiva.»

Dos. S'introdueix una nova redacció a l'apartat primer de l'article 78 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Article 78.

«1. Els jutjats contenciosos administratius i, si s'escau, els jutjats centrals contenciosos administratius d'aquest ordre jurisdiccional coneixen, pel procediment abreujat, dels assumptes de la seva competència que se suscitin sobre qüestions de personal al servei de les administracions públiques, sobre estrangeria i sobre inadmissió de peticions d'asil polític, assumptes de disciplina esportiva en matèria de dopatge, així com totes aquelles la quantia de les quals no superi els 13.000 euros.»

Disposició final tercera. *Modificació de la Llei orgànica 1/1992, de 21 de febrer, de protecció de la seguretat ciutadana.*

U. S'incorpora una lletra p) a l'article 23, amb la redacció següent:

«p) El dipòsit, la comercialització o la distribució, sota qualsevol modalitat, en establiments dedicats a activitats esportives, de productes que continguin substàncies prohibides en l'esport perquè són susceptibles de produir dopatge, declarades com a tals de conformitat amb la seva legislació específica.»

Dos. S'incorpora una lletra q) a l'article 23, amb la redacció següent:

«q) La incitació al consum, en establiments dedicats a activitats esportives, de productes que continguin substàncies prohibides en l'esport perquè són susceptibles de produir dopatge, declarades com a tals de conformitat amb la seva legislació específica.»

Tres. L'article 24 queda redactat de la manera següent:

«Article 24. *Gradacions.*

Les infraccions tipificades en els apartats a), b), c), d), e), f), h), i), l), n), p) i q) de l'anterior article poden ser considerades molt greus, tenint en compte l'entitat del risc produït o del perjudici causat, o quan suposin atemptat contra la salubritat pública, hagin alterat el funcionament dels serveis públics, els transports col·lectius o la regularitat dels proveïments, o s'hagin produït amb violència o amenaces col·lectives.»

Disposició final quarta. *Habilitació competencial.*

Sense perjudici de la competència de l'Estat per dictar els preceptes relatius a la seva pròpia organització i els que es refereixen als interessos que afecten l'esport federat estatal en el seu conjunt, aquesta Llei es dicta a l'empara de l'article 149.1.16a de la Constitució, a excepció dels preceptes següents:

- a) L'article 44, que es dicta a l'empara de l'article 149.1.6a de la Constitució.
- b) L'article 47, que es dicta a l'empara de l'article 149.1.31a de la Constitució.
- c) L'article 43 i la disposició addicional sisena, que es dicten a l'empara de l'article 149.1.18a de la Constitució.
- d) La disposició final segona, que es dicta a l'empara de l'article 149.1.5a de la Constitució.
- e) Els articles 39, 40, 42 i la disposició final tercera, que es dicten a l'empara de l'article 149.1.29a de la Constitució.

Disposició final cinquena. *Naturalesa d'aquesta Llei.*

Aquesta Llei té el caràcter de llei orgànica, a excepció dels preceptes i les disposicions següents:

Articles 1 al 4, tots dos inclusivament;

Article 6, paràgrafs 4t i 5è, excepte els paràgrafs 1r al 3r que tenen caràcter orgànic, article 7, article 8, excepte l'apartat primer que té caràcter orgànic;

Articles 9 al 35, tots dos inclusivament, excepte el paràgraf primer de l'article 12, que sí que té caràcter orgànic;

Articles 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 45, 46, 47, 48 i 49;

Les disposicions addicionals primera, segona, tercera, quarta, cinquena, sisena, setena, vuitena i novena;

Les disposicions transitòries primera, segona i tercera;

La disposició derogatòria;

Les disposicions finals primera, segona, tercera –llevat de l'apartat tres, que sí que té rang orgànic–, quarta, sisena, setena i vuitena.

Disposició final sisena. *Desplegament reglamentari i habilitació normativa.*

U. En el termini de tres mesos des de la publicació d'aquesta Llei, el Govern ha d'aprovar el Reglament de composició i règim de funcionament de la Comissió de Control i Seguiment de la Salut i el Dopatge.

Dos. En el termini de sis mesos des de la seva entrada en vigor, el Govern ha d'aprovar el desplegament reglamentari d'aquesta Llei.

Tres. S'habilita el Govern per aprovar, quan sigui procedent, totes les normes que siguin necessàries per garantir l'eficàcia de les previsions d'aquesta Llei.

Disposició final setena. *Adaptació d'estatuts i reglaments federatius.*

Als efectes previstos en aquesta Llei i, especialment, del que preveu l'article 14, les federacions esportives espanyoles han de procedir, en el termini màxim de sis mesos, a comptar de la data d'entrada en vigor d'aquesta Llei, a l'adaptació i modificació dels seus estatuts i reglaments.

Disposició final vuitena. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor al cap de tres mesos des de la seva publicació íntegra en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compeixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 21 de novembre de 2006.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

MINISTERI D'AFERS EXTERIORS I DE COOPERACIÓ

20264 *ENTRADA en vigor del Conveni d'assistència judicial en matèria civil i mercantil entre el Regne d'Espanya i la República Dominicana, fet a Madrid el 15 de setembre de 2003.* («BOE» 279, de 22-11-2006.)

El Conveni d'assistència judicial en matèria civil i mercantil entre el Regne d'Espanya i la República Dominicana, fet a Madrid el 15 de setembre de 2003, entra en vigor l'1 de desembre de 2006, primer dia del segon mes següent a aquell en què les dues parts es van comunicar el compliment dels tràmits interns previstos a les seves respectives legislacions, segons estableix l'article 20.

Es fa públic per a coneixement general, i es completa així la inserció efectuada en el «Butlletí Oficial de l'Estat» núm. 254, de 23 d'octubre de 2003.

Madrid, 14 de novembre de 2006.–El secretari general tècnic del Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació, Francisco Fernández Fábregas.

20265 *ENTRADA en vigor del Conveni entre el Regne d'Espanya i la República Dominicana sobre execució de sentències penals, fet a Madrid el 15 de setembre de 2003.* («BOE» 279, de 22-11-2006.)

El Conveni entre el Regne d'Espanya i la República Dominicana sobre execució de sentències penals, fet a Madrid el 15 de setembre de 2003, entra en vigor l'1 de desembre de 2006, primer dia del segon mes següent a aquell en què les dues parts es van comunicar el compliment dels tràmits interns previstos en les seves respectives legislacions, segons estableix el seu article 12.1.